

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

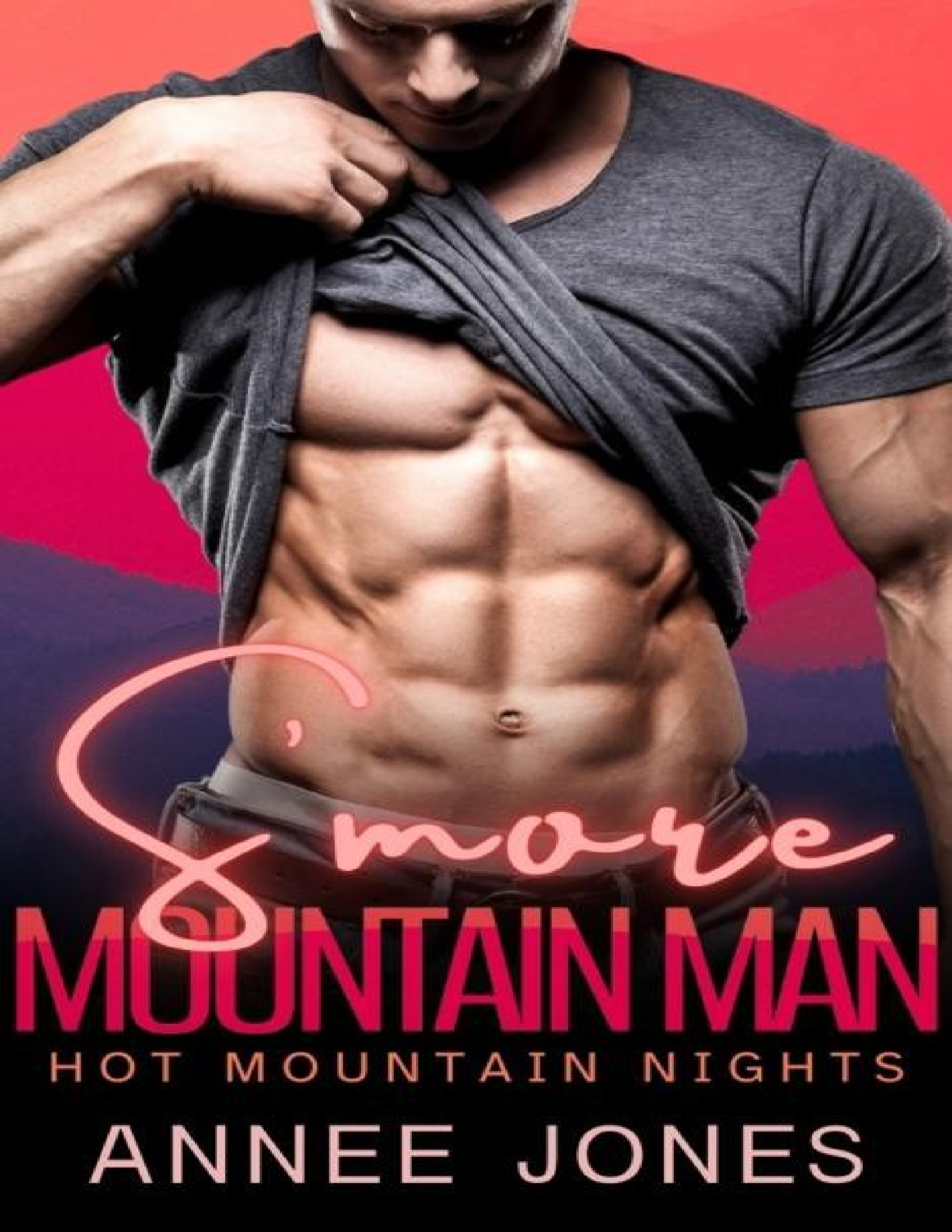
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

8 more

MOUNTAIN MAN

HOT MOUNTAIN NIGHTS

ANNEE JONES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

S'MORE DAĞ ADAMI

ANNEE JONES

S'MORE DAĞ ADAMI

©2025 A. Jones

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer a l a n kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın izni olmaksızın taranamaz, yüklenemez veya internet üzerinden ya da elektronik veya basılı başka herhangi bir yolla dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Amerika Birleşik Devletleri'nde
yayınlanmıştır Editör: Redline Editing

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Karakterler Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Annee Jones](#)

[Hakkında](#)

Karakter Kadrosu

Skye Dawson-Fen Bilgisi Öğretmeni

Leif Brannick-Survivalist ve Off-Grid Tracker Mandy

Klein-Gençlik Kampı Danışmanı, Skye'ın en iyi arkadaşı

Tyler (11), Lily (10), Benny (12), Genevieve (9)-Kamp Çocukları

Birinci Bölüm

"Houston, bir sorunumuz var."

Skye

Toz mavisi Kia Soul'umun direksiyonunu kavradım ve böceklerin sıçradığı ön camdan, sözde bir yol olan ama daha çok kimlik krizi geçiren bir geyik izine benzeyen şeye baktım. Telefonumdaki GPS yirmi dakika önce pes etmişti, tam da son baz istasyonunun

çabalamaya değmeyeceğime karar verdim. Temmuz sıcağı, klima kutup seviyelerine getirilmiş olsa bile arabamın içini bir sera gibi hissettiriyordu.

Mandy'nin belirsiz yönlendirmelerini taklit ederek, "Büyük çam ağacından sağa dön," diye mırıldandım. "Belli olacak, dedi. Kaçıramazsın, dedi." Bininci büyük çam ağacının yanından geçtim. Hepsi büyüktü. Hepsi çamdı. Olağanüstü bir şekilde kaybolmuş olmam dışında hiçbir şey belli değildi.

Astronomi kampı, gösterge panelindeki saate baktım, iki saat içinde başlamıştı. GPS sinyallerinin ayak basmaya korktuğu ve cep telefonlarının pahalı kağıt ağırlıkları haline geldiği paralel bir boyutta var olan bir kamp alanı bulmak için iki saat.

Mandy on sekiz saat önce sadece üniversiteli bir oda arkadaşının yapabileceği umutsuz bir yalvarışla aramıştı. "Star Babe, sana ihtiyacım var. Umutsuzca sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım olduğu sürece sana bedava içki borçluyum."

Hafta sonu planlarımın buharlaştığını hissettiğimde ona, "Bana zaten birinci sınıftaki büyük saç boyası olayından dolayı ömür boyu bedava içki borçlusun," diye hatırlatmışım. Bu planlar öncelikle klima, dondurma ve gerçekçi olmayan derecede ateşli sunucuyla yeni vahşi doğada hayatta kalma programını izlemeyi içeriyordu. Sonumun nereye varmak üzere olduğunu düşünürsek, ironikti.

"Tamam, iyi, gizli brownie tarifimi vereceğim. Bak, astronomi hocamız az önce kaçtı. Gıda zehirlenmesi. Yarın *Yıldız Geceleri* için on iki çocuk gelecek: *Evrende Bir Yolculuk* ve onlara teleskopun hangi ucundan bakacaklarını öğretecek kimse yok."

"Sadece-"

"Skye. Lütfen. Gerçekten ortaokulda fen bilgisi öğretiyorsun. Uzay üniteniz var. Dört teleskobun var."

"Üç... Birini okula bağışladım."

"Her neyse. Sen bunun için mükemmelsin. Sadece bir gece. Hepsi bu kadar. Arabayla git, inekçe uzay gerçekleriyle onları şaşırt, s'mores yap, eve git. Çok kolay. Bu çocuklar harika, çoğuyla başka programlarda da çalıştım. Seni sevecekler."

Ünlü son sözler.

Bir çukura daha çarptım - krater, gerçekten - ve tüm arabam titredi. Arkadaki graham kraker kutuları uğursuz bir çığırıyla yer değiştirdi. Üç bakkalda s'mores malzemelerini temizlemişim, çünkü eğer bir kamp danışmanı gibi davranacaksam, o çocuklar tam bir deneyim yaşayacaklardı. Bagajım, Willy Wonka'nın bu konuda uzmanlaşmaya karar vermesine benziyordu.

Kamp ateşi ikramları. Hershey bar kuleleri, kümülüs bulutları gibi şişirilmiş marshmallow torbaları ve küçük bir orduyu sulamaya yetecek kadar meyve suyu kutusu.

Pencereyi açtım ve nemli yaz havasının içeri girmesiyle atletim anında tenime yapıştı. Sivrisinekler bu daveti hemen fark edip içeri daldılar. Kolumdaki bir tanesine tokat attım, nefesimin altında küfrettim.

"Tamam Skye. Bunu başarabilirsin." Kendime moral konuşması yaptım, babam iki yıl önce öldüğünden beri iyi yaptığım bir şeydi bu. Çocuklara yıldızları öğretmeye çalışırken kaybolmak çok hoşuna giderdi.

"Montana'nın vahşi doğasında cep telefonu çekmeyen, tamamen uygunsuz ayakkabılar giyen ve eriyen çikolatayla dolu bir bagajı olan küçük bir kayıpsın. Ne olabilir ki-"

Cümlemi yutan çukur Jüpiter'i bile yiyebilirdi. Arabam, rüyalarımaya girecek mekanik bir çılgılla yana doğru savruldu. Direksiyon simidi sağa doğru sarsıldı ve zar zor yol olarak nitelendirilebilecek bir şeyin kenarına doğru topallayan aracı kontrol etmek için mücadele ettim.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Frene bastım ve yaralı Kia'mı iki Douglas köknarının arasında durdurmaya çalıştım. Motor ani sessizlikte bir saatli bomba gibi tıkırdıyordu. Sadece yukarıda bir yerdeki ağaçkakanın tık tık sesi bunaltıcı sessizliği bozuyordu. Ter omurgamdan aşağı süzülüyor, "Geleceğin NASA Bilim İnsanı" atletimi sırtıma yapıştırıyordu.

Motoru kapattım ve alnımı direksiyon simidine bastırdım. Terli avuçlarımdan dolayı vinyl sıcaktı ve dikiz aynamdan sarkan vanilyalı oda spreyinin hafif kokusu vardı -şimdi bir kıyamet sarkacı gibi sallanıyordu.

"Tamam. Patlak lastik. Patlak lastikleri değiştiren insanlar gördün. Ne kadar zor olabilir ki?"

Yirmi dakika sonra cevabımı almıştım: imkansız.

Yedek lastik -alışveriş arabasına aitmiş gibi görünen acınası bir çörek-toprakta terk edilmiş halde duruyordu. Asıl lastiğim kendini olağanüstü bir titizlikle parçalamıştı. Lastik şeritleri janttan cehennemden gelen siyah parti flamaları gibi kıvrılmıştı.

On yedi kat uyku tulumu ve teleskop çantasının altından çıkardığım kriko işe yaramaz bir açıda duruyordu. Bijon anahtarı, üçüncü raunt sırasında elimi kaybettikten sonra çalılıkların arasında kaybolmuştu.

cıvataya karşı kadın. Cıvatalar sanki Zeus'un kendisi bizzat sıkılmış gibi bir milim bile kıpırdamamıştı.

Omurgamdan aşağı süzülen ter, atletimin daha da rahatsız edici bir şekilde yapışmasına neden oldu. Bu sabah kampa uygun görünen mantar tabanlı, yıldız şeklinde sevimli kesiklere sahip kama sandaletlerim çoktan kirle kaplanmıştı. Missoula'daki yaz brunchları, hatta belki klimalı bir planetarium turu için mükemmeldi. Ayı ülkesi için pek uygun değillerdi.

"Babam şu anda kıcıyla gülüyor olurdu," diye mırıldandım, gökyüzüne bakarak. "Dağlarda sandaletlerle astronomi kampı mı? Gerçekten mi Skye?"

Gök gürültüsü uzaktan homurdandı, alçak ve tehditkârdı.

Avuç içlerimi belime bastırarak doğruldum. Orman her taraftan bastırıyordu, öğleden sonra gökyüzünün çoğunu kapatan sonsuz bir yeşil duvar. Güneş ışığı gölgelikteki boşluklardan sızıyor, polen girdaplarını ve minik böcekleri aydınlatıyordu. Hava çam reçinesi ve yaklaşan yağmurun o elektrikli, ağır kokusu tadındaydı. Bir battaniye gibi asılı duran nem, her nefesi çorba içmek gibi hissettiriyordu.

"Tamam, düşün Skye. Babam olsa ne yapardı?" Cevap hemen geldi: Babamın AAA'sı, tam boy bir yedeği ve uygun yürüyüş botları olurdu. Ayrıca, sırf en iyi arkadaşına hayır diyemediği için gerçek hayatta tamamen vasıfsız olduğu bir şey için gönüllü olmazdı.

Ama birinin burada yaşaması gerekiyordu. Bir ev, bir kulübe, bir korucu istasyonu, herhangi bir şey. Biraz yürür, yardım bulur ve çikolata tamamen eriyip yapışkan hale gelmeden geri dönerdim. Yine de yemeyeceğimden değil.

Bardak tutucusundan telefonumu aldım. Ekranda yüzde altmışa ulaşmış bir pil simgesinin altında alaycı bir şekilde "Servis Yok" yazıyordu. En azından ihtiyacım olursa el feneri çalışacaktı. Arabayı kilitledim, çünkü görünüşe göre astronomi ekipmanlarına ve şeker hastalığına neden olan şeker miktarlarına özel ilgi duyan vahşi doğa hırsızlarından endişeleniyordum.

Yol ileride kıvrılıyor, gölgeler içinde kayboluyordu. Sandaletlerim her adımda toprak zemine çarpıyordu, ormanın sessizliğinde bu ses utanç verici derecede yüksekti. Bir sivrisinek kulağımın dibinde vızıldadı ve ona gereğinden fazla kuvvetle vurdum, bu sırada neredeyse dengemi kaybediyordum.

Birkaç dakika içinde, "virajın hemen arkası" teorimi gözden geçirdim. Viraj yoktu. Sadece daha fazla ağaç vardı.

Öncülerin bu dağları aşmasından beri ayakta duran ve her adımda daralan bir yol.

"Alo?" Sesim hafifçe çatallaştı. "Kimse yok mu? Lastiğim patladı ve küçük bir ülkeyi doyuracak kadar s'mores malzemem var!"

Bir sincap tepemdeki bir daldan bana seslendi, kuyruğu küçümseme gibi görünen bir hareketle seğiriyordu. Göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter damlıyordu ve bininci kez atlet ve yoga pantolonundan başka bir şey giymiş olmayı diledim. Benim aşk romanı kahramanlarım uygun teçhizatları olmadan ormanda asla ölü yakalanmazlardı. Yine de, en sevdiğim kitaplardaki o geniş omuzlu, pazen giyen yaralı dağ adamları her zaman nereye gittiklerini tam olarak biliyor gibiydiler.

Yürümeye devam ettim, arabamın hemen arkamda olduğundan emindim. Yol bir yere çıkıyor olmalıydı. Yolların amacı tam anlamıyla buydu. Bir şeyleri birbirine bağlıyorlardı. Temel inşaat mühendisliği.

Ancak ilerleyişimi kontrol etmek için döndüğümde yol her iki yönde de aynı görünüyordu. Ağaçlar her iki tarafta birbirine yakın duruyordu, gövdeleri arabam kadar genişti. Ayaklarımın altındaki toprak, yılların çam iğnesi birikiminden dolayı yumuşaktı ve adımlarımı boğuyordu. Arabam sanki orman onu yutmuş gibi tamamen ortadan kaybolmuştu.

"Panik yapmayın." Sesim uçsuz bucaksız sessizlikte ince çıkıyordu. "Sen şu taraftan geldin." Tereddütlü bir inançla doğru yön olduğundan emin olduğum yeri işaret ettim. Ağaçlar hiçbir onay vermedi.

Bir yağmur damlası çıplak omzuma sıçradı, şaşırtıcı derecede sıcaktı.

"Hayır. Yağmur anlaşmanın bir parçası değildi." Başımı arkaya yatırdım. Gökyüzü

eski kalay rengine kadar koyulaşmıştı.

yere. Bir başka damla keskin nişancı hassasiyetiyle alnıma çarptı.

Arabama geri dönmem gerekiyordu. Döndüm ve hızla yürümeye başladım, sandaletlerim hızımı protesto ediyordu. On dakika geçti. Sonra on beş. Beni kendi aptallığımdan kurtaracak neşeli mavi Kia görünmedi.

Midemdeki hastalıklı, boş his, beynimin kabul etmeyi reddettiği şeyi doğruladı.

Kaybolmuştum. Gelecekteki kamp danışmanlarına anlatacakları uyarıcı bir hikaye gibi gerçek ormanda kaybolmuştum: *Yardım aramaya giden fen bilgisi öğretmenini hatırlıyor musunuz? Onu üç hafta sonra marşmelov yiyerek hayatta kalmaya çalışırken ve çam kozalaklarıyla uzun felsefi tartışmalar yaparken buldular.*

Yağmur dağınık damlalardan düzenli bir pıtırıtıya dönüştü. Memleketteki serin bahar yağmurlarının aksine, bu yaz sağanağı neredeyse banyo suyu kadar sıcaktı ve nemi azaltmak için hiçbir şey yapmıyordu. Su damlacıkları kirpiklerime yapışarak görüşümü bulanıklaştırdı. Atletim ikinci bir deri gibi oldu ve özenle düzleştirdiğim saçlarım öğrencilerimin deyimiyle "çılgın bilim adamı" görünümüne dönüşmeye başladı.

Tökezleyerek yoldan çıktım ve daha kalın gölgeliklerin altında sığınacak bir yer aradım. Çalılıklar pantolonumu yakaladı ve kumaş üzerinde ıslak çizgiler bıraktı. Sol kamam çam iğnelerinin altına gizlenmiş bir kök buldu ve düşmemek için kollarımı salladım.

Bitki örtüsündeki bir boşluk gözüme çarptı - tam olarak bir patika değil, sayısız toynağın orman zeminini aşındırdığı bir geyik yolu. Yol hayvan demektir. Hayvanlar su demektir. Su da medeniyet demektir. Kâğıtlara not verirken yarım yamalak izlediğim tüm hayatta kalma programlarına göre bu temel vahşi doğa mantığıydı.

Nemden ağırlaşmış dalları iterek boşluktan geçtim. Onlar da topladıkları yağmur sularını boynuma ve kollarıma boşaltarak misilleme yaptılar. Eğrelti otları **b a c a k l a r ı m a** sürtünüyor, yeşil kokularını tenime bırakıyordu. Yol devasa gövdeler arasında kıvrılıyor, her dönüş bir öncekinin aynısı gibi görünüyordu.

"Aptal ormanlar. Aptal araba. Aptal ayakkabılar." Nefes almak için durakladım, bir avucumu bir çamın sert kabuğuna bastırdım. Sap parmaklarıma yapışmıştı, yapış yapıştı ve silinmesi imkânsızdı. Yol kaybolmuştu, ya da ben onu kaybetmişim, ya da hiçbir zaman gerçek bir yol olmamıştı.

Yakındaki devrilmiş bir kütüğün üzerinden bir şey sıçradı - muhtemelen bir kertenkele, ama beynim onun yerine yardımsever bir şekilde "dev zehirli tarantula" dedi. Bir çılgılık attım ve geri sıçradım, ancak kaygan zeminde ayağımı kaybettim.

Gök gürültüsü tam tepemde patladı, sesi o kadar yüksekti ki göğsümde hissettim. Yağmur saniyeler içinde şiddetini arttırdı. Su gözlerime doldu, boynumdan aşağı aktı ve talihsiz ayakkabı seçimimin içinde birikti. Koşmaya çalıştım, ancak yön kavramı anlamsız hale gelmişti. Dallar yüzüme ve kollarıma çarptı. Kökler ayaklarımı yakalamak için hiçbir yerden çıkmadı. İşe yaramaz sandaletlerimin altındaki zemin pudinge dönüştü.

Sonunda beni yere indiren kök bir doğa mühendisliği şaheseriydi; bileğim kadar kalındı ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

Yere sertçe vurdum, avuçlarım çamur ve çam iğneleri arasında kaydı. Sağ dizim üç metre çapındaki tek kayaya çarptı. Parmaklarımın arasından çamur sızarken acı bacağıma vurdu. Orada dört ayak üzerinde durdum, yağmur sırtıma vuruyordu, en sevdiğim yoga pantolonumun dizlerinden çamur sızıyordu, gözlerimin arkasındaki yanıkla savaşıyordum.

"Böyle bir şey olamaz." Ama oluyordu. Montana'nın vahşi doğasında kaybolmuştum, sırlıslık olmuştum, çamura ve ağaç özüne bulanmışım, telefonum çekmiyordu ve hangi yönün beni medeniyete götüreceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da arabama. Ya da burada olmayan herhangi bir yere. Kamp bensiz başlayacaktı. Mandy beni ektiğimi düşünürdü. O çocuklar takımyıldızları öğrenemeyecek, s'mores yapamayacak ya da-

Arkamda bir dal kırıldı. Ses yağmurdan ve rüzgârdan farklıydı, kasıtlıydı.

Çamurda lens arar gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde donup kaldım. Bir çıt daha, daha yakın. Zihnim olası tüm ormanlık tehlikeleri gözden geçirdi: ayılar, dağ aslanları, kurtlar, özellikle yön bulma becerileri zayıf olan inek fen öğretmenlerini hedef alan seri katiller.

Yavaşça başımı çevirdim.

On adım ötede bir adam duruyordu ve beynim gördüklerimi anlamaya çalışırken kısa devre yaptı. İri yarı bir adamdı; 1.80'in üzerindeydi ve omuzları ağaçların arasından süzülen gri ışığı engelliyordu. Yağmur, anatomi ders kitaplarının *Mükemmellik Örnekleri* başlıklı sayfalarında yer alan kas çizgilerini takip ederek çıplak göğsünden aşağıya doğru akıyordu. Suyun ıslak ağaç kabuğu rengine boyadığı saçları yakasından sarkıyordu - eğer yakası olan bir gömlek giyiyor olsaydı. Yüzünün alt yarısını kaplayan dolgun sakalından sürekli damlalar akıyordu. Ama asıl dikkat çeken elindeki baltaydı. Bir balta ya da kamp aleti değil, yıpranmış ahşap sapı ve az da olsa ışığı yakalayan bıçağıyla gerçek bir b a l t a y d ı .

Kış adaçayı gibi solgun yeşil gözler, okuyamadığım bir ifadeyle beni inceliyordu.

Birbirimize baktık. Ben, çamurun içinde dört ayak üstünde, sanki orman tanrılarına boyun eğiyordum. O ise elinde bir baltayla, ya beni kurtaracak ya da çok kötü bir şekilde sonlanacak bir tür vahşi doğa rüyası gibi gömleksiz duruyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bu tamamen korkudan kaynaklanmıyordu.

Sanki kulağı delik aşk romanlarımdan birinden *fırlamış* gibiydi; *Dağ Adamı İçin Ateşli* ya da *Oduncu Tarafından Yakalanmak* gibi başlıkları olanlardan. Kahramanın ormanda kaybolduğu ve onu kıyafetlerinden kurtarmadan önce doğa koşullarından kurtaran huysuz, muhteşem bir münzevi bulduğu türden.

Sonunda konuştu. "Kayıp mı oldun?" Sesi alçaktı, ağaç kabuğu gibi sertti, muhtemelen duyacağınız son şey olmadığında kulağa harika gelen türdendi.

Oturmak için kendimi zorladım, çamur parmaklarımın arasında ezildi. Patlak lastik olayı sırasında beni terk etmiş olan beynim verebildiği tek tepkiyi verdi.

"Beni öldürmek üzere misin, yoksa...?"

İkinci Bölüm

"İşte bu yüzden insanlarla uğraşmıyorum."

Leif

Yağmur başladığında çevre kontrolümün çeyrek mil ötesindeydim. Turistlerin umduğu gibi hafif bir yaz yağmuru değil, patıkları derelere, dereleri de nehirlerle dönüştüren Montana sağanağıydı. Mükemmeldi. Yangın riski zaten bu hafta her gün sırt hattında devriye gezmemi gerektirecek kadar yüksekken tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gökyüzünde çatallanan şimşekleri, göğsümü titreten bir gök gürültüsü takip etti. Çok yakındı. Adımlarımı hızlandırdım, elimde balta, zihinsel olarak en yakın sığınakların haritasını çıkardım. Kulübem, giderek daha tehlikeli hale gelen arazide hâlâ yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi.

İşte o zaman duydum; ait olmayan bir ses. Yağmurun yapraklar üzerindeki sabit davulu ya da rüzgârla savrulan dalların iniltisi değil, belirgin, rahatsız edici bir şekilde insani bir şey. Bir kadın sesi, vahşi doğanın kendisine renkli küfürler mırıldanıyordu.

Durdum, dinledim. Uzaklaşmayı düşündüm. Şehirli birinin işaretli patikaların dışına çıkması benim sorunum değildi. Ancak gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çaktı ve ardından ürkmüş ve acı çekmiş bir çığlık duyuldu.

Lanet olsun.

Sesi takip ederek her zamanki yolumdan saptım. Burada çalılıklar sıkı, eğrelti otları ve salallar nemle damlıyor, zaten sıırıslık olan tenimde birikiyordu. Sessizce hareket etme zahmetine girmedim; fırtına her türlü inceliği yok etmişti.

Onu bulduğumda çamurun içinde elleri ve dizleri üzerindeydi, ormanla on raunt dövüşmüş ve muhteşem bir şekilde kaybetmiş gibi görünüyordu. Kafasına yapışmış siyah saçları, vahşi doğadan ziyade bir yoga stüdyosuna ait kıyafetleri ve o gülünç ayakkabıları - kırık bir ayak bileği için davetiye olabilecek türden topuklu ayakkabılar.

Bu yüzden yaz kalabalığından kaçınıyordum. Bu ormanda işi olmayan, dağlara ölümcül derecede ciddi bir ortamdan ziyade bir tür Instagram arka planı gibi davranan insanlar.

Ben yaklaşınca döndü, beni görünce gözleri büyüdü. Korkması beklenen bir şeydi -yalnız bir kadın, yabancı bir adam, ıssız bir yer. Aniden başka bir şeye kayması -şüpheli bir şekilde takdire benzeyen bir şey- değildi.

"Beni öldürecek misin yoksa...?" diye sordu, kendini oturmaya zorlarken pembe yanaklarına çamur bulaşmıştı.

Baltanın sapını daha sıkı kavradım. "Kayıp mı oldun?"

"Hayır, eğlenmek için çamur birikintilerinde oturuyorum." Yüzünü buruşturdu ve hemen pişman olmuş gibi göründü. "Özür dilerim. Evet. Çok kayboldum. Arabamın lastiği şu tarafta bir yerde patladı." Herhangi bir yer olabilecek bir yönü belli belirsiz işaret etti. "Ya da

Bu taraftan. Ya da muhtemelen şu tarafa." Tamamen farklı üç başlığı işaret etti. "Ağağların hepsi aynı görünüyor."

Mükemmel. Zeki bir ağzı olan, yön bulmakta zorlanan bir sivil. Tam da bugünün ihtiyacı olan şey.

"Burada tek başına olmamalısın," dedim, kararan ormanı tarayarak. Fırtına şiddetleniyordu, yağmur tabakaları artık o kadar yoğun yağıyordu ki, yirmi metreden ötesini göremiyordum. "Özellikle de bunların içinde." Çamura bulanmış topuklarına başımı salladım.

"Evet, plan tam olarak bu değildi." Ayağa kalkmaya çalıştı, yalpaladı ve neredeyse tekrar düşüyordu. "Bu arada ben Skye. Skye Dawson. İleride kayıp ihbarında bulunmanız gerekirse diye."

Kendime rağmen homurdandım. En azından içinde bulunduğu durumla ilgili bir espri anlayışı vardı. Onun durumundaki çoğu insan şimdiye kadar histerik olurdu.

"Leif Brannick," diye teklif ettim, daha iyi düşünemedim. "Ve benimle gelersen kaybolmazsın. Kulübem gittiğin kamp alanından daha yakın."

Gözlerini kısmış, hesaplıyordu. En azından temkinli olacak kadar zekiydi. "Burada mı yaşıyorsun? Gerçek vahşi doğada mı?"

"Hayır, her gün Seattle'dan gidip geliyorum." Ben durduramadan iğneleme ağzımdan kaçiverdi. "Evet, burada yaşıyorum."

Bu bana hafif bir gülümseme kazandırdı. "Sadece kontrol ediyorum. Baltalı katillerin çoğunun sabit adresleri yoktur."

"Baltalı katillerin çoğu, zaten kendilerini tehlikeye atmakta bu kadar başarılı olan insanlarla vakit kaybetmez."

Ağzını açtı, kapattı ve sonra güldü - fırtınanın kasvetinde beklenmedik derecede parlak bir ses. "Haklısın."

Serbest elimi uzattım, kabul etmeden önce kısa bir süre baktı. Parmakları yumuşak ve nemliydi ve ağağ köklerinin arasından geçmesine yardım ederken beklediğimden daha hafifti. Hafifçe sallandı ve ben de dirseğinden tutarak onu sabitledim.

"Yaralandın mı?"

"Sadece gururum. Ve dizim. Ve temel yetişkin görevlerini yerine getirebilen biri olarak itibarımdan geriye ne kaldıysa." Kendine baktı ve kıyafetlerinin durumuna bakarak yüzünü buruşturdu. "Benim bir yetişkin

Bu gece gençlere astronomi öğretiyorum. Tarafından kurtarılmak değil... Gözleri uzaklaşmadan önce çıplak göğsümü bir kez daha hızlıca taradı. "Bir yerli tarafından."

"Kamp danışmanı mı?"

"Fen öğretmeni. Arkadaşımın başı dertte. Ben gönüllü oldum." Gözlerini kısarak yağmurun gölgelikten akmaya devam ettiği gökyüzüne baktı. "Sanırım akşamın yıldızlara bakma kısmı zaten iptal oldu."

Şimşek gökyüzünü tekrar yarıyor ve hemen ardından gök gürültüsü geliyor.

Yirmi soru için zaman yok.

"Bu taraftan," dedim, takip ettiğim belli belirsiz av izine doğru başımı sallayarak. "Yakın durun."

Bir kez olsun tartışmadı. Küçük merhametler.

Kulübeme dönüş yolu yavaş ilerliyordu. Ayakkabıları kaygan arazide işe yaramazdan da kötüydü ve iki kez yere düşmeden önce onu yakalamak zorunda kaldım. Üçüncü kez düşmek üzereyken, elimi sırtının alt kısmında tutarak en kötü engellerin etrafından dolaşmasına rehberlik ettim.

İlk izlenimime sadık kalarak, sessizliği gergin bir şekilde doldurdu. Gevezelik.

"Yani sadece burada mı yaşıyorsun? Tam zamanlı mı? Komşusuz mu? Ya da

Amazon teslimatı mı? Yemeğinizi avlıyor musunuz? Kendi sabununu mu yapıyorsun? Bir keresinde otuz yıl boyunca bir mağarada yaşayan ve kendi mantarlarını yetiştiren bir adam hakkında bir kitap okumuştum, ama sanırım siz bir mantar adamı değilsiniz, daha çok-"

"Güneş panellerim ve yağmur suyu toplama sistemim var," diye araya girdim, sadece akıntıyı durdurmak için. "Ve erzak için kasabaya gidiyorum."

"Oh." Bir sessizlik ritmi. Kutsanmış, harika bir sessizlik, sadece yağmurun sabit davulu ve çamurdaki gülünç ayakkabılarının gıcirtısıyla bozuldu. Yaklaşık sekiz saniye sürdü. "Hem sen burada baltayla ne yapıyordun ki? Kayıp şehir kızlarını korkutmak dışında mı?"

"Yangın hattını kontrol ediyorum." Ona özellikle tehlikeli bir kök sisteminin etrafında rehberlik ettim. "Yıldırım düşmesi. Kuraklık koşulları. İçten içe yanan bir şey olmadığından emin olmak."

"İtfaiyeci misin?"

"Öyleydim."

Bu bana, o bunları düşünürken kısa ve hoş bir sessizlik daha kazandırdı. Küçük bir tepeyi aştık ve kulübem göründü.

Yamaca yaslanmış yıpranmış ahşap ve taştan oluşan yapı, yağmur perdesinin ardından zar zor görülebiliyordu.

"Whoa." Kısa bir süre durdu ve neredeyse ona çarpmama neden oluyordu. "Gerçekten bir kulüben var. Ben yarı yarıya çubuklardan yapılmış bir kulübe falan bekliyordum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayır, hayır, harika. Çok..." Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Rustik. İyi anlamda. En iyi dağ adamı hayatlarını yaşamak için fare yarışından kaçan insanlarla ilgili bir dergiden bir şey gibi."

İltifat mı yoksa alay mı edildiğinden emin olamadan homurdandım ve yolun geri kalanında onu yönlendirdim. Kapalı sundurma sağanak yağmurdan hemen kurtulmamı sağladı. Baltamı duvara dayadım ve ağır ahşap kapının kilidini açtım.

"Önden buyurun."

İçeri adım atmadan önce kısa bir süre tereddüt etti, yağmurla ıslanmış toprak ve başka bir şey kokusu getirdi - vanilya gibi tatlı bir şey -Onunla birlikte. Güneş enerjisiyle çalışan ışıkları çalıştıran düğmeyi çevirerek onu takip ettim.

Evim tam da olması gerektiği gibiydi; işlevsel, düzenli ve minimal. Çatı katı olan tek oda, taş şömine, propan sobalı küçük bir mutfak alanı ve kendi kurduğum yerçekimiyle beslenen bir sistem sayesinde gerçek su tesisatı olan bir banyo ilavesi. Çok büyük değildi ama bana aitti, ekipten ayrıldıktan sonra kendi ellerimle inşa etmişim.

Skye odanın ortasında durmuş, tahta zemine damlayarak her şeyi arsız bir merakla inceliyordu. Bakışları elle yontulmuş mobilyaları, aletlerle dolu duvarı, tekli koltuğun yanına düzgünce istiflenmiş kitapları taradı ve sonunda köşedeki, şu anda soğuk ama iyi kullanıldığı belli olan küçük demirhaneye takıldı.

"Burayı sen mi yaptın?"

Başımı salladım ve onun yanından geçerek banyoya doğru ilerledim. İçerideki sıcaklık zaten boğucuydu; ahşap çatının altında hapsolmuş Temmuz sıcağı, kulübeyi bir sauna gibi hissettiriyordu. Pencereler açık olsa bile, nem havayı çiğnenecek kadar yoğun hale getiriyordu.

"Kuru giysilere ihtiyacın var." Ona klinik bir bakış attım. Her zamanki kıyafetimin onu bütünüyle yutacağını düşündürecek şekilde kıvrımlıydı.

"Banyo şurada. Havlular dolapta. Sana bir şeyler bulacağım."

Başını salladı ve kendine sarıldı. "Teşekkür ederim. Beni gelecek nesiller için ibretlik bir hikâye olarak bırakmadığın için."

"Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemem."

Ağzını bir gülümseme kapladı ve sağ yanağında benim kesinlikle fark etmediğim bir gamzeyi ortaya çıkardı.

Banyo kapısı arkasından kapandığında, sakın bir nefes aldım. Kendi alanıma birini almayalı -ne kadar olmuştu, sekiz ay mı? Bir kadının ani varlığı - bu kadın, başıboş tavırları ve yağmurdan ıslanmış kıvrımlarıyla - sarsıcıydı.

Merdivenden yatak odasına çıktım ve yetersiz gardırobumu karıştırdım. Kıyafetlerimin çoğu pratikti, tarzdan ziyade dayanıklılık için üretilmişti. Yıkandığında hafifçe çekmiş bir flanel gömlek ve mükemmel bir evrende giyilebilecek ya da giyilemeyecek bir çift ipli şortta karar kıldım.

-Küçük bedeninde kal.

Aşağı indiğimde banyo kapısı hâlâ kapalıydı. Akan suyun s e s i , duşu kendi başına çözdüğünü gösteriyordu.

Kıyafetleri kapının dışında bırakarak, göğsümü çıplak bırakarak hızlıca kuru bir kot pantolon giydim. Bunaltıcı sıcakta bir tişört bile fazla gelmişti. Fırtına dışarıdaki sıcaklığı düşürmüştü ama içeride kabin bir fırın gibi sıcaklığı hapsediyordu. Biraz çapraz esinti umuduyla bir pencere daha açtım ama hava yoğun ve hareketsizdi.

Birkaç dakika sonra suyun kesildiğini duydum ve Skye kısa koridordan, üzerinde uyluğunun ortasına kadar sarkan pazen gömleğime sarınmış halde çıktı. Kestane rengi saçları havlularımdan birine dolanmıştı ve çamurdan arınmış yüzünde, burnu boyunca dağılmış çiller görünüyordu.

"Kıyafetlerimi orada asılı bıraktım. Umarım sorun olmaz. Oldukça iğrençlerdi."

Başımı salladım, gömleğimin altından görünen çıplak bacak yerine pencereye odaklandım. Teklif ettiğim şortu elinde tutuyordu.

"Bunlar harika ama yukarıda durmuyorlar. Hem de hiç. Ama gömlek önemli her şeyi örtüyor, yani..."

Yüce İsa.

"Aç mısın?" Çoğunlukla konuyu değiştirmek için sordum. "Açlıktan ölüyorum aslında."

Sırtındaki gözlerinin farkında olarak küçük mutfak alanına doğru ilerledim. Bu sıcakta ocağı yakmak isteyeceğim son şeydi ama yemek yemesi gerekiyordu. Kasabadan getirdiğim buzla doldurduğum eski soğutucuyu açtım ve biraz kurutulmuş geyik eti, bir kalıp peynir ve elma çıkardım.

"Yemek pişirmek için çok sıcak," diye açıkladım, derme çatma yemeği küçük masanın üzerine koyarken. "Ama bu seni idare eder."

"Aslında mükemmel görünüyor." Karşıma oturdu, bacaklarını altına sıkıştırmıştı, fanila kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

Yemeğini yerken bakışlarının sürekli olarak köşedeki demir ocağına kaydığını fark ettim.

"Bir şeyler mi yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Çoğunlukla bıçaklar. Bazı aletler." Bir parça kurutulmuş et kopardım. "Onları kasabada takas et."

"Bu inanılmaz." Sesi gerçekten etkilenmiş gibi geliyordu. "Yani, gerçekten inanılmaz. Ben bir ampulü bile zar zor değiştirebiliyorum."

"Farklı beceri setleri."

"Evet, senin yeteneklerin kıyamet koptuğunda çok daha kullanışlı olacak gibi görünüyor." Bir elmayı ısırdı, bir damla meyve suyu çenesinden aşağı aktı. Elinin tersiyle sildi, bilinçsizce şehvetli bir hareketti. "Peki zombiler geldiğinde ne olacak? Bıçakların ve kurutulmuş etlerinle burada mı saklanacaksın?"

"Onun gibi bir şey."

"Bir tane görebilir miyim? Yani sizin yaptığınız bir bıçağı."

Tereddüt ettim, sonra ayağa kalktım ve çalışma tezgahına gittim. Son projem kıvrıkcık akçaagaç saplı bir av bıçağıydı; basit, işlevsel ama temiz hatlarıyla beni tatmin eden bir bıçak. Önce sapını ona uzattım.

Onu saygıyla aldı ve ellerinde evirip çevirdi. "Bu çok güzel. Sanat gibi güzel, sadece kullanışlı güzel değil."

Onun içten takdiri karşısında göğsümde bir şeyler ısındı.

"Ben ona *Brannick Forge* diyorum," dedim, bu bilgiyi vererek kendimi şaşırttım. "Bıçaklarım yani."

"Süslü." Sırtarak geri uzattı. "Yani sen sadece bir dağ münzevisi değilsin, demirci bir dağ münzevisisin. Bu ekstra bir şey."

Ağzımın kenarı seğirdi. "Sen öyle diyorsan."

Şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi bitirdik, fırtına gereken tüm arka plan gürültüsünü sağlıyordu. Arkasına yaslandı ve kollarını başının üzerine uzattı. Onu rahatlarken gördüğüme sevinmişim.

Ayağa kalktım, boş tabaklarımızı topladım. "Hava durumunu kontrol etmeliyim."

Acil durumlar için sakladığım küçük amatör telsiz düzeneğine geçtim ve NOAA frekansını çevirdim. Statik yüklü hava tahmini şüphelendiğim şeyi doğruladı. Fırtına, dağlar boyunca ilerleyen bir sistemin parçası olarak gece için yerleşiyordu. Alçak bölgeler için ani sel uyarıları. Rüzgar uyarıları. İşler.

"Kulağa ciddi geliyor," dedi tam arkamdan ve hafifçe irkilmeme neden oldu. Genelde çok konuşkan biri olmasına rağmen sessiz hareket ediyordu. "Yıkanıp gitmeyeceğiz, değil mi?"

"Yüksek bir yerdeyiz." Telsizi kapattım. "Ama yarın yollar bozuk olabilir."

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkarak başını salladı. "Mandy'ye iyi olduğumu söylemeliyim. Muhtemelen çıldırmıştır." Bir duraklama. "Ama telefonumun şarjı bitti ve sinyal yok zaten."

"Gerekirse sabah bir mesaj gönderebilirim. Acil durum kanalları."

Rahatlama yüz hatlarını yumuşattı. "Teşekkür ederim. Tüm bunlar için. Rahatsızlık verdiğimi biliyorum."

"Sen-" Durdum, yeniden düşündüm. "Sorun yok."

Bir gök gürültüsü daha kulübeyi salladı ve kadın hafifçe sıçradı. "Sanırım bu gece pek yıldızlara bakamayacağım."

"Tahminlere göre yarın gökyüzü açık olacak. Sen de kampı."

Bunun üzerine gülümsedi, gözlerine kadar ulaşan gerçek bir gülümseme.

Göğsümde rahatsız edici bir şey vardı. "Gerçekten lastiğimi tamir edebileceğimizi düşünüyor musun?" "Yamalarım ve pompam var. Eğer tamamen parçalanmadıysa

sizi gideceğiniz yere götürecek kadar uzun süre hava tutmasını sağlayın."

"Kahramanım," dedi ve ses tonu hafif olsa da gözlerinde başka tarafa bakmama neden olan bir şey vardı.

"Peki yarın için planın ne?" diye sordu kanepenin kenarına tüneyerek. "Lastik tamiri ve kamp kurtarmanın ötesinde."

"Yollara göre değişir. Düşen dalları temizlemek gerekebilir."

"Peki ya kamp - Ateş Dağı Gençlik Maceraları - nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Eskiden kız izci kampıydı. Yaklaşık bir saat uzaklıkta. burada."

"Bu dağlar hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?" Orada Sesinde hayranlık gibi bir şey vardı.

"Beş yıldır buradayım. Araziyi öğreniyorsun." "Peki ya ondan önce? Yangınlarla mücadele ederken?"

Gerildim. Çoğu insan bir konunun kapandığını açıkça belirttiğimde zorlamazdı. Ama o beni gerçek bir merakla izliyordu, çoğu insanın eskiden ne yaptığımı öğrendiğinde duyduğu hortlakça hayranlıkla değil.

"Colorado'dan bir ekip," dedim sonunda. "Sonra Montana'daki bir ekiple biraz zaman geçirdim."

"Kulağa yoğun geliyor." "Öyleydi."

Ayrıntılara girme konusundaki isteksizliğimi sezmiş gibiydi ve şaşırtıcı bir şekilde zorlamadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve kitap rafına doğru ilerleyerek parmaklarını kitap sırtlarında gezdirdi.

"Karanlıkta yaşayan bir adam için oldukça iyi bir koleksiyon. Jack London, Thoreau... Biraz burun üstü, değil mi?" Ses tonu alaycıydı.

"Yalnızlık hakkında bir şeyler anlıyorlardı."

"Peşinde olduğun şey bu mu? Yalnızlık mı?" Bana baktı, yüz ifadesi birden ciddileşti.

"Onun gibi bir şey."

Kayıtsızca mırıldandı ve araştırmasına devam etti, birkaç kişisel eşyayı sakladığım küçük bir rafta durakladı. Cilalı bir obsidyen parçası. Büyükbabama ait yıpranmış bir pusula. Basit bir ahşap çerçeve içinde solmuş bir fotoğraf.

"Bu sen misin?" diye sordu çerçeveyi kaldırarak.

Odayı üç adımda geçtim ve elindekini amaçladığımdan daha kaba bir şekilde aldım. "Evet."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından anlayış geldi. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun değil." Fotoğrafı yüzü aŗaęı bakacak Şekilde rafa koydum. "Biraz dinlenmelisin. Sana battaniye getireyim."

Çatı katına geri çıktım, ayrılık anı için minnettardım. Bu kadın -bu yabancı- incelemek istemediğim Őekillerde derimin altına giriyordu. Konuŗması, esnekliği, bana sanki çok özel nedenlerle izolasyonu Őeçmiŗ bir adamdan ziyade bir tür vahŗi doğa kurtarıcısıymıŗım gibi bakmaya devam etmesi.

Yatak takımıyla döndüğümde, pencerenin yanında durmuŗ fırtınanın ağaçları kırbaçlamasını izliyordu. Akŗamın son ıŗıkları nemli saçlarına vuruyor, saçlarını yer yer sıvı bakıra çeviriyordu. Flanel gömleğim bir omzundan sarkıyor, köprücük kemiğinin narin çizgisini ortaya çıkarıyordu.

"Al," dedim, sesim amaçladığımdan daha sertti.

Döndü, yumuŗak bir "teŗekkrler" ile battaniyeleri kabul etti ve kanepeyi hazırlamaya koyuldu. Ben de kulübenin diğer ucuna çekilerek ona yerleŗmesi için alan açtım.

"Fotoğraf için özür dilerim," dedi sessizce. "Bunu yapmak istememiŗtim.

gözet
leme
k."

"Bilmiyordun." "Yine de."

Sadece çatıya vuran yağmurun sesiyle dolan bir sessizlik. "O benim ekibimdi," derken buldum kendimi. "Pine Ridge'den önce

Başını salladı, bariz takip sorusunu sormadı. Onun yerine,

ateŗ."

"Bende de böyle bir tane var. Babam ve ben gzlemesinde, kalp krizi geçirmeden yaklaşık bir ay önce. Bakamıyorum, kaldırmaya kıyamıyorum."

O zaman aramızda bir Şeyler deęiŗti; ayrıntıları konuŗulmamıŗ olsa da ortak bir kederin farkına vardık.

"Her neyse," dedi, anı bozarak, "yatmalıyım. Yarın büyük gün, lastik tamiri ve kamp kurtarmayla uęraŗacaęım."

"Doğru."

Kanepeye yerleŗti ve devam eden sıcağa rağmen battaniyeleri yukarı çekti. "İyi geceler Leif," diye mırıldandı. "Beni kurtardığın için teŗekkrler."

"Biraz dinlen Skye."

Karşıdaki koltuğa oturdum, dışarıda fırtına devam ederken tek lambanın ışığında kitap okuyormuş gibi yaptım. Birkaç dakika içinde nefesi derinleşti ve yavaşladı. O zaman kendime ona bakma izni verdim, gerçekten baktım. Koyu renk kirpiklerinin yanağına değmesi. Dudaklarının hafif aralığına. Yastığının üzerindeki saçları.

Göğsümde bir şey kıpırdadı, havayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi kanepemde uyuyan kadınla ilgili olan alışılmadık bir gerginlik. İnanılmaz derecede yumuşak, sade mobilyalarımın arasında inanılmaz derecede yersiz görünüyordu. Yanlışlıkla benim dünyama uçmuş parlak bir kuş gibiydi; canlı, narin, tamamen başka bir yere aitti.

Sessizce ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerleyerek yağmurun vurduğu ormana baktım. Bu duvarların ötesinde yirmi bin dönümlük vahşi doğa uzanıyordu ve ben her sırtı ve vadiyi yakından tanıyordum. Bu alan, bu yalnızlık, itfaiye teşkilatından ayrıldığımdan beri benim sığınağım olmuştu. Karmaşa yok. Hayatta kalmamın ötesinde sorumluluklar yok. Kendimden başka koruyacak kimse yoktu.

Şimdi, tek bir kayıp yürüyüşçüyle, özenle inşa edilmiş bu izolasyon ihlal edilmişti. Ve en rahatsız edici kısım onun kulübemdeki varlığı değildi - olması gerektiği gibi bir izinsiz giriş gibi hissettirmedişinin farkına varmaktı.

Uyuyan formuna tekrar baktım, nefes alış verişinin nazikçe yükselip alçalmasını izledim. Yarın, dedim kendime kararlılıkla. Yarın lastiğini tamir edecek, onu kampına yönlendirecek ve yalnızlığıma geri dönecektim.

Basit, değil mi?

Üçüncü Bölüm

*"Yani planınız biber yetiştirmek, bıçak yapmak ve
ormanda sıcak kalmak mı?"*

Skye

Güneş ışığı, doğrudan beynime doğrultulmuş bir lazer gibi göz kapaklarıma saplandı. İnledim ve yüzümü sedir miskine benzeyen bir şeye gömerek yuvarlandım. Yastığım değildi. Kesinlikle yatağım değildi.

Hafızam bir anda canlandı. Ormanda kaybolmuştum. Yağmur. Çamur birikintileri. Fabio'nun aniden elinde bir baltayla ortaya çıkması. Bekle.

Birden ayağa fırladım ve battaniyeyi uçurdum. Dün yaşananlar kafamda "Daha Kötü Olabilecek Kötü Kararlar" başlıklı bir PowerPoint sunumu gibi bir araya geldi. Birinci slayt: Kaybolmak. İkinci slayt: Leif'le tanışmak. Üçüncü slayt: onun kulübesinde onun flanel gömleği ve benim iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden uyumak.

Lafı açılmışken.

Kendime baktım. Büyük boy fanila gövde mi sarmış, sabahın sert ışığında rahat edemeyeceğim kadar çok kalçamı ortaya çıkarmıştı. Sütyenim çamura bulanmış kıyafetlerimle birlikte hâlâ banyoda asılı duruyordu. Muhteşemdi.

Dışarıdan gelen ritmik *güm güm güm* sesleri dışında kulübe sessizdi. Kanepeden kalktım, bacaklarım dünkü maceradan dolayı kaskatı kesilmişti ve pencereye doğru yürüdüm.

Oh. Aman Tanrım.

Leif güneş ışığının altında durmuş, çıplak göğüslü ve terden parlayan baltasını mükemmel bir kavis çizerek sallıyordu. Kasları her savuruşta sırtında ve omuzlarında dalgalanıyordu. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, bronzlaşmış tenini ve omurgasının dibindeki çukurları ortaya çıkarıyordu. *Güm*. Balta bir kütüğü ısırdı. Baltayı çekip kurtardı ve başka bir odun parçasının üzerine yerleştirdi. *Güm*.

Absürt derecede çekici dağ adamlarının çiftleşme alışkanlıklarını anlatan bir doğa belgeseli izliyor gibiydim. Başka tarafa bakmalıydım. Ama bakmadım.

"Bakıyorsun."

Sıçradım, sıcaklık yüzüme hücum etti. Leif arkasını bile dönmemişti. Bir şekilde hangisinin daha kötü olduğunu *biliyordu*.

"Ben- ben değildim-" diye kekeledim, sonra durdum. "Tamam, öyleydin. Ama kendimi savunmam gerekirse, şu anda yaptığın şey üzerine kurulmuş koca bir takvim endüstrisi var."

Sonra döndü, baltasını omzuna dayamış, tek kaşını kaldırmıştı. Ter göğsünden aşağı süzülüyor, ağzımın kuruması için özel olarak tasarlanmış gibi görünen kas çizgilerini takip ediyordu. Bu adil değildi. Kimse ev işi yaparken bu kadar iyi görünmemeliydi.

"Takvim endüstrisi mi?"

"Bilirsin işte. *Montana'nın Ateşli Oduncuları. Sağlam Dağ Adamları ve Odunları.* Hepsi bu." Hâlâ gövdesine bakmıyormuş gibi yaparak belli belirsiz bir el salladım. "Kesinlikle Aralık ayını alabilirsin. Belki kapağını bile. Sadece söylüyorum, eğer bir iki kuruş kazanmaya ihtiyacın varsa."

Ağzının köşesi seğirdi. Tam bir gülümseme değildi ama yakındı. Yüzünü değiştirdi, sert çizgileri yumuşattı ve onu biraz daha az tehditkâr gösterdi.

"Kahve hazır," dedi başıyla küçük mutfakı işaret ederek. "Ocakta demlik var."

Tamam. Kahve. Kahveye odaklan, pazularına ya da göğüs kaslarına değil.

Bakışlarımı pencereden ayırarak, "Teşekkürler," demeyi başardım. "Kahve için. Ve barınak için. Ve baltalı bir katil olmadığın için."

"Gün daha çok genç."

Gözlerimi kırptım, sonra şaka yaptığını anladım. Leif Brannick bir şaka yapmıştı. Kıyamet açıkça üzerimizdeydi.

Kahveyi döktüğümde sıvı katran gibi görünüyordu ve boyayı soyacakmış gibi kokuyordu. Bir yudum aldım ve neredeyse boğuluyordum. Hazırdı ve görünüşe göre "damla başına bir kepçe" yöntemiyle demlenmişti. Pası çıkarmak ya da muhtemelen cesetleri eritmek için mükemmel.

"Bu... güçlü," dedim diplomatik bir şekilde, biraz daha su ekleyerek. çaydanlık.

"İşi hallediyor."

Kulübenin kapısı açıldı ve Leif içeri girdi. taze kesilmiş odun kokusu. Yakından bakınca daha da etkileyiciydi; tüm sert düzlemler ve keskin açılar, sanki dağın kendisinden oyulmuş gibiydi. Lavaboya doğru ilerledi, yüzüne ve boynuna su sıçrattı, görünüşe göre varlığımdan habersizdi.

Ya da belki de ona kutudaki son çikolata parçasıymış gibi aval aval bakan kadınları görmezden gelmeye alışmıştı.

Seyreltilmiş kahvemi yudumladım ve normal insanların ne hakkında konuştuğunu hatırlamaya çalıştım. Hava durumu? Spor mu? Kendini ormanda yaşayan bir yabancıya ilgi duyarken bulmanın varoluşsal korkusu mu?

"Ne zamandır bıçak yapıyorsun?" Onun yerine demirhaneye doğru başımı sallayarak sordum.

Bir havlu kaptı, yüzünü sildi ve kendi fincanını kahve çamuruyla doldurdu. "Dört yıl. Temel aletlerle başladım, yükseldim."

"Ve bu... şimdi senin işin mi?"

"Bir parçası."

"Güçlü ve sessiz olmak senin için gerçekten işe yarıyor, değil mi?"
Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

Başını kaldırdı, o soluk yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "İkimiz için de konuşma işini hallettin."

Sinirlendi mi yoksa eğlendi mi anlayamadım. Belki ikisi de. "Haklısın. Öğrencilerim yangın tatbikatı, deprem ve uzaylı istilasası sırasında aynı anda konuşabileceğimi söylüyor."

"Beni şaşırtmazdı."

Küçük buzdolabına doğru ilerledi ve içinden yumurta, bir parça peynir ve ev yapımı salsa gibi görünen bir şey çıkardı.

"Umarım çırpılmış seversiniz," dedi ve yumurtaları etkili hareketlerle bir kaseye kırdı.

"Önce beni yemeyen her şeyi yerim," diyerek onu temin ettim ve çalışırken onu izledim. Yumurtaları terbiye ederken elleri büyüktü ama şaşırtıcı derecede becerikliydi. "Yani planın biber yetiştirmek, bıçak yapmak ve ormanda sıcak kalmak mı? Ana planın bu mu?"

Bana tam olarak çözemediğim bir bakış fırlattı. "Ben öyle demezdim o."

"Nasıl ifade edersiniz?"

"Yaşamak. Sadece yaşamak."

"İnsanlardan uzakta."

"Evet."

"Çünkü..."

"Çünkü insanlar karmaşıktır."

Homurdandım. "Bunun için tek kelime bu." "Katılmıyor musun?"

"Hayır, sadece-" Kulübeyi, ötesindeki ormanı ve onu işaret ettim. "Çoğu insan bunu bir terapist ve Netflix aboneliği a l a r a k çözüyor, mağara adamına dönüşerek değil."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Herkes aynı şeyi istemiyor şeyler."

"Belli ki," dedim, çıplak gövdesine bir kez daha baktım. kendimi yakaladım. "Yani, ben patlak bir lastikle bile zar zor başa çıkabiliyorum. Sen burada Vikingli bir zaman yolcusu gibi kulübeler inşa edip silah dövüyorsun."

"Ve sen bunun garip olduğunu düşünüyorsun."

"Garip demedim. Daha çok... etkileyici. Ve belki biraz göz korkutucu."

Yemek pişirirken durakladı ve doğrudan bana baktı. "Gözün korkmuyor."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Hayır, sanırım değilim. Meraklı, belki. Ne istediğinizi tam olarak bildiğiniz için biraz kıskanç."

Sonra gözlerinde bir şey değişti, nabzımın hızlanmasına neden olan bir karar. "Öyle mi?"

Aramızdaki hava aniden, şimşek çakmadan önceki an gibi gerginleşti. Aynı anda birçok şeyin farkına vardım: kalçalarımı zar zor örten ince fanila, onun yakınlığı, bu kulübede tamamen yalnız olduğumuz gerçeği ve bakışlarının ağızma düşmesi.

Boğazımı temizledim. "Yumurtalar yanıyor."

Küfretti ve ocağa dönerek hafifçe kararmış yumurtaları iki tabağa sıyırdı. Kriz önlendi. Sayılır.

Pek rahat olmayan ama tamamen garip de olmayan bir sessizlik içinde yemek yedik. Her hareketinde kaslarının nasıl esnediğini ya da yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını izlememeye çalıştım. Olağanüstü bir şekilde başarısız oldum.

"Yemek yiyen insanlardan her zaman bu kadar etkilenir misin, yoksa ben özel miyim?" diye sordu, tabağından başını kaldırmadan.

Kahvemde boğuldum. "Ben-ben değildim-" "Öyleydin."

"İyi. Belki de öyleydin. Ama kendimi savunmam gerekirse, tüm bu durum Lifetime filmlerinden fırlamış gibi. *'Ormanda Kaybolan Bekar Genç Kadın, Çelikten Abs'li, Düşünceli Münzevi Tarafından Kurtarıldı*. Baktığım için beni suçlayamazsın."

Yine o neredeyse gülümseme. "Çelik, ha?"

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, utancım uygunsuz kahkahalarımınla savaşıyordu. "Lütfen bunu söylememişim gibi davranabilir miyiz?"

"Eğer istersen."

"İstiyorum." Ellerimi indirdim, saygınlığımı yeniden kazanmaya çalışıyordum. "Peki, bugün için planın nedir? Arabam, kamp, hepsi?"

"Yollar artık yeterince açık olmalı. Kahvaltıdan sonra yola çıkıp neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceğiz."

"Teşekkür ederim. Ciddiyim. Mandy-arkadaşım- eğer yapmazsam beni öldürür göster."

"Ve bunu ne zaman kabul ettiniz?"

"Dün öğleden sonra," diye itiraf ettim. "Son dakika yedeği. Onların düzenli eğitmen gıda zehirlenmesi geçirdi."

Başını iki yana salladı. "Bu pervasızca." "Affedersiniz?"

"Bilmediğimiz bir araziye giriyoruz, hazırlık yok, yanlış ekipman, yedek plan yok." Çatalıyla beni işaret etti. "İnsanlar burada böyle ölüyor."

"Kaybolmayı planlamıyordum," diye savundum. "Ve arabada yedek ekipmanım vardı."

"Dur tahmin edeyim. Teleskop, uyku tulumu ve bir boz ayıyı diyabetik komaya sokmaya yetecek kadar şeker."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. "Bu... rahatsız edici bir şekilde doğru."

"İlk yardım çantası yok mu? Pusula? Topoğrafik harita?" "Telefonumda GPS vardı!"

"Bu da işe yaramayana kadar harika çalışıyor."

Öfkelendim. "Hepimiz geyiklerin izini nasıl süreceğimizi bilerek büyümedik."

çıplak ellerimizle ateş yakarız, Dağ Adamı. Bazılarımızın başka becerileri de var."

"Yoga pantolonunun içinde kaybolmak gibi mi?"

"Çocuklara uzayı, bilimi ve merakı öğretmek gibi," diye karşılık verdim. "Öğrenmeyi eğlenceli hale getirmek gibi." Sözümü kestim, gerçekten sinirlenmeye başladığımı fark ettim, aslında beni kendi kötü planlamamdan kurtardığı düşünülduğünde bu çok saçmaydı.

Su bardağıma uzandım ama parmaklarımdan kayıp yere doğru devrildi. Leif'in eli fırladı ve bir kediyi kışkandıracak reflekslerle bardağı yakaladı, su bardağın kenarından zar zor akıyordu.

Bana geri verirken parmaklarımız birbirine değdi, nasırlı tenim yumuşak avucuma değdi. Bir farkındalık sarsıntısı kolumdan yukarı fırladı ve gözlerimiz camın üzerinde buluştu. Zaman uzuyor gibiydi, aramızdaki hava kalınlaşıyor ve ağırlaşıyordu. Yutkundum.

Önce boğazını temizleyerek geri çekildi. "Artık gitmeliyiz." "Doğru.

Evet. Gidiyorum." Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım, neredeyse sandalye. "Giysilerimin kuru olup olmadığını kontrol etmeliyim."

Çoğunlukla öyleydi. Yoga pantolonumun dizlerinde hâlâ inatçı çamur lekeleri vardı ve atletim kurtarılamayacak kadar kırıışmıştı ama giyilebilir durumdaydılar. Banyoda üzerimi değiştirdim, Leif'in rahat fanilasını isteksizce kendi buruşuk kıyafetlerimle değiştirdim. Küçük aynadaki yansımam dehşet vericiydi; saçlarım karmakarışık, dün gece yıkamak için elimden geleni yapmama rağmen rimel gözlerimin altına bulaşmıştı.

"Parmağını elektrik prizine sokmuş gibi görünüyorsun," diye mırıldandım yansımama. "Çok çekici. A+ hayatta kalma şıklığı."

Dışarı çıktığımda Leif bir gömlek giymişti - açıkçası adil olmayan bir şekilde gövdesine yapışan soluk bir henley - ve küçük bir spor çantası hazırlıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, başını kaldırmadan. "Hiç olamayacağım kadar."

Dışarıdaki sabah havası çoktan nemle dolmuştu, fırtınanın etkileri açıklığa dağılmış su birikintileri ve enkazda açıkça görülüyordu. Leif beni arazinin kenarındaki bir kulübenin altına park edilmiş eski bir Jeep Cherokee'ye götürdü.

"Bu şey gerçekten çalışıyor mu?" Çamurla kaplanmış dış yüzeyine şüpheyile bakarak sordum.

"Şu anda senin arabandan daha iyi."

Haklısın.

Kia'mı bıraktığım yere geri dönmek, asla tanıyamayacağım patikalarda itişip kakışarak yaklaşık yirmi dakika sürdü. Leif, her ağacı şahsen tanıyan birinin güveniyle, referans için çizdiği kaba haritaya zar zor **b a k a r a k** yol gösterdi.

Toz mavisi arabam göründüğünde, neşeli rengi etrafındaki ciddi ormanla tam bir tezat oluşturunuyordu, göğsümde bir şeyler daraldı. Çok küçük ve savunmasız görünüyordu, yarıya kadar çam iğnelerinin altına gömülmüştü, patlak lastik ona kederli, orantısız bir görünüm veriyordu.

"Olamaz," diye
fısıldadım. "Ne?"

"Sadece..." Sertçe yutkundum, beklenmedik bir duygu kabardı. "Sorumluluk sahibi olmam gerekiyordu. O çocuklara yıldızları göstermem ve bilimi benim kadar sevmelerini sağlamam gerekiyordu. Bunun yerine, bir aptal gibi kayboldum ve kendimi tamamen yabancı birinin yerine koydum ve-"

Sesim utanç verici bir şekilde kesildi. Parmaklarımı gözlerime bastırdım, gözyaşlarımın akmamasını diledim. Patlak bir lastik için ağlamayacaktım. Ya da hayal kırıklığına uğramış ikizlere. Ya da kendi beceriksizliğime.

"Hey." Leif'in sesi daha önce duyduğumdan daha yumuşaktı. "Şuna bak.

Ben."

İstemeye istemeye yaptım. İfadesi keskinliğini biraz kaybetmişti.

"Kaybolmak herkesin başına gelir. Bunları bilen insanlar bile

ormanlar

."

"Sen bile mi?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Bir kere. Uzun zaman önce." "Ne olmuştu?"

"Dönüş yolumu buldum. Tıpkı senin yapacağın gibi." Başını sallayarak araba. "Bakalım neyle karşı karşıyayız."

Sürpriz bir şekilde, lastiğindeki hasarı değerlendirirken metodik davrandı. Jeep'inde bir yama kiti ve taşınabilir hava kompresörü vardı ve otuz dakika içinde lastiğime tekrar hava basmaya başladı.

"Mükemmel değil," diye uyardı ellerini bir bez parçasına silerken. "Ama seni kampa götürecektir. Sadece Missoula'ya geri dönmeyi denemeyin."

"Planlamıyordum," dedim arabaya yaslanarak. "Ama çocuklar eğlenceli bir gece macerası planlıyorlardı. Bu gece yıldızlara bakacaktık, s'mores yapacaktık, her şeyi yapacaktık."

"İyi haber şu ki, hava açıyor. Yıldızlar için mükemmel olmalı."

Buna gülümsedim. "Küçük merhametler."

Tereddüt etti, cipten benim yamalı lastiğime baktı. "Seni takip edeceğim. Oraya vardığınızdan emin olun."

"Bunu yapmak zorunda
değilsin." "Biliyorum."

Gözlerimiz buluştu ve onda bir şeylerin değiştiğini gördüm.

yapıl

miş. "Erzak konusunda da yardımcı olabilirim," diye ekledi.
aşırı doldurulmuş sandık. "Görünüşe göre içinde küçük bir orduyu doyuracak
kadar yiyecek var."

"On iki genç artı refakatçiler. Yani, temel olarak, akıllı telefonlu
çekirgeler."

Bu bana gerçek bir kıkırdama kazandırdı, pek kullanılmadığını
gösteren alçak, paslı bir ses. "O zaman seni yola çıkaralım."

Bazı ağır eşyaları benim arabamdan onun Jeep'ine aktardık.
-Teleskoplar, benim spor çantam ve kutular dolusu yıldız gözlem ekipmanı. Son
çantayı da yüklerken omuzlarımız çarpıştı. Birden ne kadar yakın durduğumuzun
farkına vararak başımı kaldırdım.

"Sana borçluyum," dedim usulca. "Tüm bunlar için."

Gözleri karardı, bakışları gözlerime dönmeden önce kısa bir süreliğine
ağızıma kaydı.

"Evet. Öyle," diye cevap verdi, sesi alçak ve çakıl gibi sertti.

Bakışlarımı sadece bir saniye fazla tuttu ve kadınlık organlarım
neredeyse ayağa kalkıp alkışladı. Karnımda bir sıcaklık birikti ve çılgınca bir an
için o henleyi t u t u p onu kendi seviyeme çekersem ne olacağını merak
ettim.

Gök gürültüsü, aramızda çatırdayan elektriğin yanında hiçbir şeydi.

An.

Dördüncü Bölüm

"O bir kaos. Ve ben yine de onu istiyorum."

Leif

Bunun nasıl olduğundan emin değildim. Dün sabah demirhanem ve düşüncelerimle baş başa kalmış, özenle kurguladığım sakin hayat ritmimin tadını çıkarıyordum. Şimdi ise kuzeyi güneyden ayıramayan bir kadının kullandığı toz mavisi bir Kia'yı takip ediyor, ergenlik öncesi çocuklarla dolu bir kampa doğru gidiyordum.

Bir yerlerde evren bana gülüyordu.

Skye arabasını temkinli bir şekilde sürdü, arabası orman yolunda topallayarak ilerliyordu. Lastiğindeki yama dayanıyordu ama bir ya da iki günden fazla dayanmazdı. Ona bunu söylemişim, kamp biter bitmez onu Missoula'ya kadar götürmeyi teklif etmişim. Sözcükler ben onları yakalayamadan ağzımdan dökülvermişti; ikimizi de şaşırtan, alışılmadık bir dürtü.

Gözlerinin kenarlarını kırıştıran içten bir gülümsemeyle gülümsedi ve "Önce bugünü atlatalım Dağ Adamı," dedi.

Dağ adamı. Bana sürekli böyle sesleniyordu, yarı alaycı bir tavırla ve itiraf etmeliyim ki bu lakap umurumda değildi. Gözlerimin içine bakıp gamzesini ortaya çıkaracak kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsediğinde bana ne isterse diyebilirdi.

Dikiz aynasından cipimin arkasına yüklediğim teleskoplara ve astronomi malzemelerine baktım. Üç farklı teleskop getirmişti.

-Jüpiter'deki uzaylıları tespit edebilecek gibi görünen ciddi bir ekipman ve çocuklar için iki tane daha küçük ekipman. Ayrıca yıldız haritaları, bir çeşit izleme yazılımı olan bir dizüstü bilgisayar ve Montana'nın yarısını doyurmaya yetecek kadar atıştırmalık yiyecek.

Kadın hiçbir şeyi yarım yapmadı, bu çok açıktı.

Ateş Dağı Gençlik Kampı'na giden son yola saptık. Buraya daha önce de gelmişim, yıllar önce, bir fırtınadan sonra patikaları temizlemeye yardım etmişim. Yeşil metal çatılı bal rengi kütüklerden oluşan bir ana kulübe, yarım daire şeklinde düzenlenmiş birkaç küçük kabin ve gece gökyüzünü net bir şekilde gören bir çayıra açılan büyük bir ateş çukuru alanı gibi iyi bir kurulumdu. Yıldızları izlemek için mükemmel.

Kamp göründü ve Skye'ın arabası yavaşladı. Omuzlarının gerildiğini arkadan bile görebiliyordum. Gergindi. Garip bir şekilde sevimliydi.

Ana kulübenin yakınına park etti ve ben de yanına yanaşım. Arabasından iner inmez, elinde bir pano ve parlak pembe bir tişört olan bir kadın, her kararlı adımında tozu dumana katarak araziye doğru koşmaya başladı.

"YILDIZ BEBEK!" diye bağırdı kadın, kollarını Skye'a dolayarak. "Seni kurtların yediğini sandım! Ya da ayılar! Ya da kurt-ayılar!"

Bu Mandy olmalı. Skye onu bu işe sokan arkadaşından bahsetmişti.

"Özür dilerim, özür dilerim!" Skye da ona sarıldı. "Telefonumun şarjı bitti, lastiğim patladı, kayboldum ve-"

"Ve kendine bir oduncu mu buldun?" Mandy araya girdi, ben cipten inerken Skye'ın omzunun üzerinden beni süzüyordu. Bakışları değer biçer gibiydi, sanki zihinsel olarak piyasa değerimi hesaplıyordu.

"Leif," diye teklif ettim, mesleğimle ilgili varsayımını düzeltme zahmetine girmeden. "Lastik konusunda yardım ettim."

Mandy, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Eminim duymuşsundur," diye mırıldandı. Skye'a, "Çocuklar yemekhanede öğle yemeğini bitiriyorlar. Saatlerdir seni sorup duruyorlar. Onlara manzaralı yoldan gideceğini söyledim."

"Teknik olarak doğru," diye güldü Skye. "Onlar bitirmeden önce hazırlanmam için zaman var mı?"

"Yaklaşık yirmi dakika." Mandy önce saatine, sonra bana baktı. "Yardım etmek için mi kalıyorsun?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama önce Skye cevap verdi.

"Öyle," dedi, beni şaşırtan bir güvenle. "O gün için benim asistanım. Dağı, gökyüzünü, her şeyi bilir."

Mandy'nin kaşları havaya kalktı. "Şimdi öyle mi?" "Ona borçluyum," dedim basitçe.

Skye bana göğsümü rahatsız eden bir gülümseme attı. "Sürü gelmeden önce eşyalarımızı boşaltalım."

Sonraki on beş dakika tam bir faaliyet kasırgasıydı. Skye kurulumu şaşırtıcı bir verimlilikle yönetti ve ana kulübenin bir köşesini grafikler, modeller ve interaktif ekranlarla mini bir planetaryuma dönüştürdü. Hava karardıktan sonra çayıra çıkacak olan ana teleskop da dahil olmak üzere daha ağır ekipmanların taşınmasına yardım ettim.

"Ne yaptığını gerçekten biliyorsun," diye gözlemledim, en büyük teleskopta bir şeyi kalibre ederken, parmakları kadranslar üzerinde hızlı ve emindi.

"Şok edici, değil mi?" Başını kaldırmadı ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Felakete meyilli şehir kızının aslında yetenekleri var."

"Olmadığını hiç söylemedim."

"Yine de sen düşündün." Bu kez başını kaldırdı, ela gözleri meydan okumayla parlıyordu. "İtiraf et. Yoga pantolonuma ve sandaletlerime bir kez baktın ve beni işe yaramaz biri olarak gördün."

"İşe yaramaz değil. Sadece..." Doğru kelimeyi aradım. "Yanlış yerleştirilmiş."

Bunun üzerine güldü, tüm odayı aydınlatan gerçek bir sestti bu. "Yeterince adil. Kesinlikle yanlış yerdeydim. Şanslıyım ki beni bulmak için oradaydın."

Ben cevap veremedim kulübenin kapıları açıldı ve içeriye bir enerji dalgası doldu - dokuz ila on iki yaşlarında on iki çocuk, hepsi aynı anda konuşuyor, parlak tişörtler, spor ayakkabılar ve sırt çantalarından oluşan bir isyan.

"Bu teleskop mu?" "Satürn'ün halkalarını göreceğiz miyiz?" "Yıldız takip uygulamamı getirdim!" "Şimdi s'mores yapabilir miyiz?"

İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ama Skye öne doğru ilerledi, tüm tavrı öğretmen moduna geçti.

"Dur, dur, teker teker!" Ellerini çırttı ve mucizevi bir şekilde kaos yatıştı. "Ben Skye, bu geceki astronomi rehberiniz. Ve evet, Satürn'ün halkalarını, Mars'ı ve şanslıysak Perseid meteor yağmurunu göreceğiz."

Koyu renk atkıyuklu ve kocaman, mor çerçeveli gözlüklü bir kız öne çıktı. "Siz gerçek bir astronom musunuz?"

"Ben bir fen öğretmeniyim," diye yanıtladı Skye. "Ve hayatım boyunca yıldızlara baktım. Babam ve ben her meteor yağmurunu, tutulmayı ve gezegen kavuşumunu takip ederdik. Tüm hayatım boyunca yukarı baktım."

"Harika," diye başını salladı kız, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Ben Lily. Bütün takımyıldızlarını zaten biliyorum."

"Mükemmel! Bu gece bana yardım edebilirsiniz." Skye tüm grubu içine alacak şekilde döndü. "Şimdi, kim bana yıldızları neden gündüz değil de gece görebildiğimizi söyleyebilir?"

Birkaç el havaya kalktı ve bir anda onları yakaladı. Her biri. Bir güneşin etrafında dönen gezegenler gibi onun etrafında toplandılar, hevesli ve dikkatliyidiler. Geride durup onları gece gökyüzüne doğru yönlendirmesini izledim, coşkusu bulaşıcıydı.

"Peki bu kim?" Bir tutam siyah saç ve kamuflaj desenli tişörtü olan bir çocuk başparmağını bana doğru salladı.

Skye şöyle bir baktı. "Bu Leif. Dağda yaşıyor ve vahşi doğada hayatta kalma konusunda tanıdığım herkesten daha çok şey biliyor. Dün kaybolduğumda beni o kurtardı."

On iki çift göz bana doğru dönmüş, beni sinir bozucu bir açıklıkla değerlendiriyordu.

"Bir ayıyla dövüştün mü?" diye sordu siyah saçlı çocuk.

"Hayır."

"Hiç bir ayıyla dövüştün mü?"

"Hayır."

"Bir ayıyla dövüşebilir misin?" "Tavsiye etmem."

"Silahınız var mı?"

"Tyler!" Mandy araya girdi. "Hadi astronomiye odaklanalım, ayıya değil. savaşmak."

"Ama ayılar hayatta kalmak için önemli bilgilerdir," diye ısrar etti Tyler. "Benim Babam her zaman ayının farkında olman gerektiğini söylüyor."

"Baban haklı," dedim. "Ama ayılarla ilgili en önemli şey onlardan kaçınmaktır, onlarla savaşmak değil."

Tyler bunu düşündü, sonra ciddiyetle başını salladı. "Mantıklı. Bu yüzden ayı spreyi getirdim. Ve bir düdüğü. Ve bir bıçak."

Skye kararlı bir şekilde, "Bıçak getirmedi," dedi.

"Sadece cepte bir tane," diye itiraz etti Tyler. "Yontmak için. Ve acil ayı savunması için."

Skye'in gözlerini çocukların başlarının üzerinden yakaladım ve kızgın ifadesi karşısında gülümsememi engellemek zorunda kaldım.

Öğleden sonra bir aktivite bulanıklığı içinde geçti. Skye bir dizi uygulamalı astronomi dersi planlamıştı - güneş sisteminin ölçekli modellerini inşa etmek, yıldız haritalarını kullanmayı öğrenmek, farklı teleskop türlerini keşfetmek. Sabırlı ve cesaretlendirici bir şekilde gruplar arasında dolaştı, konuya olan tutkusu her açıklamasında açıkça görülüyordu.

Küçük bir el kolumu çekti. Aşağıya baktığımda gözlüklü kız Lily'nin bana baktığını gördüm.

"Sen Skye'in erkek arkadaşı mısın?" diye açıkça sordu. Gözlerimi kırptım. "Hayır."

"Olmak istiyor musun?"

Yüce İsa. "İnşa etmeniz gereken bir güneş sistemi yok mu?"

"Benimkini çoktan bitirdim. Anatomik olarak doğru. Yani ölçüleri doğru aldım." Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Soruma cevap vermedin."

"Çünkü bu uygun bir soru değil."

"Annem, büyükler bir şeyin uygun olmadığını söylediğinde, cevabın evet olduğunu ama bunu kabul etmek istemedikleri anlamına geldiğini söyler."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım. O da kocaman gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpmadan bana baktı, muhtemelen hala çizgi film izleyen biri için ifadesi ürkütücü derecede bilgiliydi.

"Hey, Lily!" Skye odanın diğer ucundan seslendi. "Gel de ayın evrelerini açıklamama yardım et!"

Fen öğretmenini tarafından kurtarıldım. Lily, Skye'ın yanına gitmeden önce bana son bir kez bilmiş bilmiş baktı.

Öğleden sonra boyunca, Mandy'nin beni Lily ile aynı analitik bakışlarla izlediğini fark ettim, ancak merhametli bir şekilde daha az doğrudan soru sordu. Bir noktada Skye'ı köşeye sıkıştırdı ve konuşmalarını duyamasam da, vahşi el kol hareketleri ve Skye'ın kızarmış yanakları bana yeterince şey anlattı.

Akşam yemeği geldiğinde, yemek servisine yardım etmek, sallanan bir masa ayağını düzeltmek ve Tyler'a, amcasının ona söylediklerine rağmen, neden vahşi doğada kendi idrarını içerek çok kısa bir süreden fazla hayatta kalamayacağını açıklamak için görevlendirildim.

"Ama Bear Grylls-" diye başladı.

"Televizyonda," diye onun için bitirdim. "Temiz su bulun. Süzün. Ya da kaynatın. Kural bu."

"Hiç çişini içmek zorunda kaldın mı?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak. "Hayır. Eğer hazırlıklı olursan sen de olmayacaksın."

Başını salladı, belli ki bunu ileride başvurmak üzere dosyalıyordu. "Güzel."

Bana nasıl tuzak yapılacağını gösterebilir misin? Tavşanlar için?"

"Tyler!" Skye seslendi. "Leif'i rahat bırak ve gel al senin"

Akşam yemeği!"

Tyler k a ç t ı , ama bana komplocu bir bakış atmadan önce değil göz kırptı. "Tuzakları sonra konuşuruz," diye fısıldadı.

Başımı salladım, buraya nasıl geldiğimi merak ediyordum, muhtemelen Fortnite'tan daha çok şey bilen bir çocukla vahşi doğada hayatta kalmayı tartışıyordum.

yiyecek arıyordum. Tüm bunlar uygunsuz ayakkabılar giyen bir kadının dağımda kaybolması yüzünden oldu.

Benim dağım. Ne zaman bu şekilde düşünmeye başlamıştım?

Akşam yemeğinden sonra güneş batmaya başladığında operasyonu dışarı taşıdık. Skye çayırdaki teleskopların kurulumunu yönetti ve gökyüzü kararırken onları en iyi görüntüleme için konumlandırdı. Çocuklar battaniyeleri ve uyku tulumlarını yaydılar, ilk yıldızlar görünmeye başladığında heyecanla sohbet ettiler.

Refakatçi olarak görev yapan küçük bir grup ebeveyn, çocuklarının ekran takıntılı zombilerden hevesli astronomlara dönüşmesini eğlenerek izledi.

Bir anne Skye'a "Onlarla ilgili bir yeteneğin var" dedi. "Oğlum aylardır telefonunu elinden bırakmıyor ama sen meteor yağmurlarından bahsetmeye başladığından beri telefonuna bakmadı bile."

Skye gülümsedi, açıkça memnun olmuştu. "Bu evren. Ne kadar geniş ve şaşırtıcı olduğunu bir kez kavramaya başladığınızda, diğer her şey onun yanında küçük kalır."

Karanlık tamamen çöktüğünde Skye herkesi etrafına topladı. Gece mükemmeldi; berraktı ve yeni ay yıldızların ışığını engellemiyordu. Samanyolu gökyüzünde bir ışık nehri gibi uzanıyordu ve burada, şehir ışıklarından uzakta, bu çocukların çoğunun daha önce hiç görmediği kadar görünürdü.

"Pekâlâ, herkes arkasına yaslansın ve yukarı baksın," diye talimat verdi Skye, sesi karanlığın içinde yumuşaktı. "Gördüğünüz şey bizim ev galaksimiz, Samanyolu. İçinde 100 milyardan fazla yıldız var ve bizim güneşimiz de onlardan sadece biri."

Gruptan bir koro halinde şaşkın mırıltılar yükseldi. "Şimdi, Kuzey Yıldızı'nı kim bulabilir?"

Birkaç el havaya kalktı ve Skye örgülü bir kızı çağırdı. "İşte orada!" Kendinden emin bir şekilde işaret etti.

"Mükemmel! Peki Kuzey Yıldızı neden önemli?"

"Çünkü her zaman kuzeyi gösterir," diye araya girdi Tyler. "Böylece kaybolursan yönünü bulabilirsin. Bunu bana babam öğretti."

"Kesinlikle doğru," diye onayladı Skye. "Denizciler ve kaşifler binlerce yıldır yollarını bulmak için bunu kullandılar."

Battaniyelerin arasında dolaşarak takımyıldızları işaret etti ve arkalarındaki hikayeleri açıkladı. Çocuklar dikkat kesilmiş, sorular soruyor ve

Yeni bir şey gördüklerinde sevinçle haykırıyorlardı. Ebeveynler bile çocuklarıyla birlikte arkalarına yaslanıp merakla yukarı bakıyorlardı.

Kendimi çayırın kenarında geri çekilmiş, izlerken buldum. Yıldızları değil - onları sayısız kez görmüştüm - ama Skye'ı. Karanlıkta kendinden emin bir şekilde ilerleyişini, bilgisini paylaşırken sesinin canlılığını. Cassiopeia'yı görmesine yardım etmek için utangaç küçük bir kızın yanında diz çöküşü. Bir çocuk bir bağlantı kurduğunda ya da düşünceli bir soru sorduğunda yüzündeki gerçek sevinç.

Bir ara beni izlerken yakaladı ve gülümsedi, sadece bana özel bir gülümsemeydi bu. Göğsümde bir şeyler kıpırdadı, orada olduğunu fark etmediğim düğümler gevşedi.

Daha sonra çocuklar sırayla teleskopların başına geçerken Skye da benim durduğum yere doğru ilerledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı. "Tüm o 'ormanda kaybolma' fiyaskosu için kendimi affettiriyor muyum?"

"Buna hiç ihtiyacın olmadı," dedim dürüstçe. "Ama evet. Bu işte iyisin.

Bu."

"Teşekkürler." Omzunu benimkine çarptı, kısa temas koluma bir sıcaklık gönderdi. "S'mores için kalacak mısın? Çocuklar hatmi kızartma becerilerini göstermek için can atıyorlar."

Hayır demeliydim. Jeep'ime binip kulübeme, yalnızlığıma, anlamlı olan hayatıma geri dönmeliydim.

Onun yerine, "Elbette" dediğimi duydum.

Gecenin kamp ateşi bölümü biraz daha kaotikti. Çocuklar, astronomi ve şeker vaadiyle coşmuş bir halde, çubukları toplamak ve en uygun hatmi kavurma tekniği üzerine tartışmak için etrafta koşuşturuyorlardı. Ateş çatırdıyor ve patlıyor, turuncu kıvılcımlar gökyüzüne doğru spiraller çizerek yükseliyordu.

"Her şey sabırla ilgili," diye talimat verdi Tyler, yavaş döndürme yöntemini gösterirken. "Her tarafının altın sarısı olmasını istiyorsunuz."

"Hayır," diye karşı çıktı çilleri burnuna sıçramış bir kız. "Doğrudan ateşe sokarsın, alev almasını beklersin, sonra üflersin. Dışı çıtır çıtır, içi yapış yapış."

Tyler, "Bu barbarlık," dedi.

"Yüzün barbarca," diye karşılık verdi kız.

"Tamam, diplomatik marshmallow ilişkileri lütfen," diye araya giren Skye, graham krakerleri ve çikolata dağıttı. "Herkesin kendine göre mükemmel bir s'more stili vardır."

Kendimi şiş kırma görevinde buldum, kendi şişlerini getirmemiş olan çocuklar için şişleri dikkatlice bileyledim. Yumuşak bir çam ağacıydı, çakımla kolayca şekil verebiliyordum ve havayı taze reçineli kokusuyla dolduruyordu. Lily yanıma sokuldu ve analitik gözlerle tekniğimi izledi.

"Bu konuda gerçekten iyisin," diye gözlemledi. "İzcilikte mi öğrendin?"

"Hayır. Bana büyükbabam öğretti." "O hala hayatta mı?"

"Hayır."

"Benimki de öyle. Kalp krizi geçirdi. Annem kolesterolünün çok yüksek olduğunu söyledi. Çok domuz pastırması yer misin?"

Bu anlamsız cümleye göz kırptım. "Orta miktarda."

Bilgece başını salladı. "Bu muhtemelen akıllıca. Gerçekten kashymışsın.

Spor mu yapıyorsun, yoksa odun kesmekten falan mı?" "İkisi de."

"Güzel." Ona uzattığım çubuğu kabul etti. "Teşekkürler. Seni etkilemek için bu lokumu mükemmel bir şekilde kızartacağım."

Ben daha cevap veremeden o gitmiş, kararlı adımlarla ateşe doğru yürüyordu. Skye'ın gözlerinde dans eden bir eğlenceyle bizi izlediğini görmek için ona baktım.

"Arkadaş mı ediniyorsun?" diye sordu, elinde iki kupayla yaklaşırken. "Daha çok sorgulanmak gibi."

Güldü ve bana fincanlardan birini uzattı. "Sıcak çikolata. Yetişkinler için ekstra bir şeyler de var." Göz kırptı ve ben de çikolataya karışmış viskinin hafif kokusunu aldım.

"Becerikli."

"Benim de bazı anlarım oluyor." Bir kütüğün üzerine yanıma yerleşti, omuzlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. "Bugün için teşekkür ederim. Cidden. Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, olabilirdi."

"Tamam, belki, ama bu bir felaket olurdu. Patlak bir lastik ve yedek plan yok mu? Tüm bu çocukları hayal kırıklığına uğratmış olurdum." Yüzleri marshmallow ve çikolatayla yapış yapış olmuş çocukların ciddi bir şekilde s'more yaptıkları yeri işaret etti. "Bakın ne kadar mutlular."

Bakışlarını takip ederek manzarayı inceledim. Çocuklar gülüyor, yaptıklarını karşılaştırıyor, dramatik hareketlerle lezzetlerini abartıyorlardı. Ebeveynler yakınlarda oturuyor, bazıları küçüklere yardım ediyor, bazıları da kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Ateş her şeyin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor, uçsuz bucaksız karanlıkta bir ışık ve sıcaklık balonu yaratıyordu.

Güzeldi. Çok uzun zamandır insan gruplarıyla ilişkilendirmediğim bir kelime.

"Bunu sen yaptın," dedim. "Ben yapmadım."

Skye başını salladı. "Bunu sen mümkün kıldın. Bir lastik yaması ve bir cipi olan kahramanım."

"Bana öyle deme."

"Ne, bir kahraman mı? Çok mu klişe?" Sırıttı ve dirseğiyle beni dürttü. "Parlak fanılalı şövalyeme ne dersin?"

Kendime rağmen güldüm. Gerçek bir kahkaha, kullanılmamaktan paslanmış. "Bu daha kötü."

"Vahşi doğadaki
kurtarıcım mı?" "Isınıyor."

"Dağ adamım mı?"

Sonra ona baktım, gerçekten baktım. Ateş ışığı yüz hatlarında oynuyor, yanağının kıvrımını, gözlerindeki kıvılcımı, aniden bilmek istediğim sırları barındırıyor gibi görünen küçük gülümsemeyi vurguluyordu.

"Daha iyi," dedim, sesim amaçladığımdan daha alçaktı.

İfadesinde bir şey değişti, bir yumuşama, bir soru.
O daha konuşmadan Tyler'ın sesi o anı böldü.

"BAYAN GÖKYÜZÜ! Genevieve BÜTÜN çikolatasını kızartmaya çalışıyor ve ortalığı dağıtıyor!"

Skye güldü, gerginliği kırdı. "Görev çağırıyor. Tut şu düşündüm."

Çikolata felaketini önlemek için acele etmesini izledim, kolayca Çocukların enerjisini hayalet hikayesi yarışmasına yönlendiriyor. O kaos içindeydi

Parlak, öngörülemez, herkesi yörüngesine çeken insan formu. Kendim için inşa ettiğim düzenli yalnızlığın tam tersi.

Yine de başka tarafa bakamadım.

Akşam yavaş yavaş sona erdi. Ebeveynler uyuklu çocuklarını toplamaya başladılar ve bu deneyim için Skye'a bol bol teşekkür ettiler. Geceyi burada geçirecek olan çocuklar Mandy'nin gözetiminde kulübelerine çekildiler ve hâlâ yıldızlar, gezegenler ve kaç tane s'mores tüketmeyi başardıkları hakkında konuşuyorlardı.

Sonunda sönmekte olan ateşin başında sadece Skye ve ben kalmıştık. Kamp sessizleşmişti, tek ses közlerin çıtırtısı ve çevredeki ormandan gelen gece böceklerinin korusuydu. Hava soğumuştı ama kömürlerin sıcaklığı hâlâ yüzümü ısıtıyor, karanlıkta kırmızı-turuncu parlıyordu.

"Geri dönmeliyim," dedim, kımıldamadan.

"Ya da biraz daha kalabilirsin." Skye ateşe küçük bir kütük daha ekleyerek yukarıya doğru bir kıvılcım yağmuru gönderdi. "Gece daha yeni başlıyor."

Gitmem gerektiğini biliyordum. Kulübeme geri dönmeliydim. Yalnızlığımı geri dönmeliydim. Bu mantıklı bir seçimdi, güvenli bir seçimdi.

Onun yerine, tekrar oturdum.

Skye gülümsedi, göğsümde rahatsız edici şeyler yapan yumuşak, özel bir gülümseme. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Sadece bugün için değil, dün için de. Beni bulduğun için. Bana yardım ettiğin için. İçin..." Belli belirsiz bir işaret yaptı. "Hepsi için."

"Sen bunu anlardın."

"Belki de. Ya da belki hâlâ çamura bulanmış ve sincaplarla konuşarak daireler çiziyor olurum." Yumuşak bir şekilde güldü. "Ben ciddiym, Leif. Teşekkür ederim."

Ateş ışığında eli benimkini buldu, avucumun içinde sıcak ve küçüktü. Dokunuşu yeterince masumdu ama kolumdan göğsüme doğru bir akım gönderdi.

"Rica ederim," dedim, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Gözlerinde yansıyan ateş ışığıyla bana baktı ve aramızdaki havada bir şeyler değişti. Bakışları ağızıma kayd, sonra tekrar gözlerime döndü, ifadesinde bir soru vardı.

Geri çekilmem gerektiğini biliyordum. İyi geceler dilemeliydim. Bu iş olmaması gereken bir yere gitmeden önce ayrılmalıyım.

Hareket etmedim.

Skye yavaşça eğildi ve bana onu durdurmam için her türlü şansı verdi. Durdurmadım. Dudakları benimkilerle buluştu, ilk başta yumuşak ve çekingendi, bir talepten ziyade bir soruydu.

Bir kalp atışı boyunca hareketsiz kaldım. Sonra içimde bir şeyler gevşedi ve ben de onu öpmeye başladım, bir elim saçlarında, diğeri belinde, onu daha yakına çekiyordu.

Öpücük derinleşti, yavaş, aç ve kaçınılmazdı, onu yağmurda bulduğumdan beri yürüdüğümüz yolun doruk noktası gibiydi. Tadı çikolata, viski ve ona özgü bir şey gibiydi ve ani bir netlikle bunun her şeyi karmaşıklıştıracağını biliyordum.

Ve yıllardır ilk kez umurumda değildi.

Beşinci Bölüm

"Yıldızların altındayız. Bir dilek tutabiliriz."

Skye

Bunun hızlı bir öpücük olmasını istemiştim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim, hayatını işgal ettiğim için özür dilerim türünden bir öpücük. Hafif. Kısa. Kibarca vedalaşmak için yer bırakacak ve pişmanlık duymayacak türden.

Bu plan yaklaşık iki saniye sürdü.

Leif karşılık verdiği anda -elini saçlarımın arasına sokup beni kendine çekti- sıradan bir öpücük iddiası alev aldı. Ağzı benimkine karşı sıcak ve kesindi, sakalının hafif çizikleri omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu. İç çekmekle inlemek arasında bir yerde, kendime ait olduğunu zar zor fark ettiğim bir ses çıkardım.

"Skye," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve o sert sesiyle sadece ismim bile beni tamamen çözdü.

Bildiğim bir sonraki şey, ellerinin belimde olduğu ve beni gülünç bir kolaylıkla kütüğün üzerinde kucağına oturana kadar kaldırdığıydı. Yeni pozisyon bizi aynı hizaya getirmişti ve ince atletimin içinden göğsünün sert düzlemlerini hissedebiliyordum. Kot pantolonunun pürüzlü denimi kalçalarıma baskı yapıyor, yoga pantolonumun içinde bile lezzetli bir sürtünme yaratıyordu.

"Bu-" demeye başladım, ama bu sefer daha derin bir öpücükle sözümü kesti, dili ayak parmaklarımdan spor ayakkabılarımdan içinde kıvrılmasına neden olacak şekilde benimkine doğru kayıyordu.

Sonunda hava almak için ayrıldığımızda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacağını sandım. Ateş ışığı yüz hatlarında dans ediyor, elmacık kemiklerinin ve çenesinin keskin açılarını vurguluyor, gözlerini gölgede bırakıyordu. Ama bakışlarının yoğunluğunu aynı şekilde hissedebiliyordum, sanki tenimde gezinen fiziksel bir dokunuş gibi.

"Bilim kampı genellikle böyle bitmez," diye başardım, biraz nefessiz kalarak.

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hayır mı?"

"Kesinlikle olmaz. Genellikle sadece yıldız haritaları ve meyve suyu kutuları. Arada bir de çok fazla s'mores'tan kaynaklanan mide ağrısı."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Elleri belimde hafifçe sıkıştı.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyorum?" Kollarımı boynuna doladım ve alnımız birbirine değene kadar ona doğru eğildim. "Yıldızların altındayız. Bir dilek tutabiliriz."

"Ne dilemek isterdin?" Sesi o kadar kısıktı ki duymaktan çok hissettim, göğsünden benimkine doğru gürlüyordu.

Cevap olarak onu tekrar öptüm, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, ona tam olarak ne istediğimi gösterdim. Tepkisi anında ve elektrikliydi, elleri sırtımdan yukarı kayıyor, kaybolmamdan korkuyormuş gibi beni kendisine doğru tutuyordu.

"İçeride," diye mırıldandı ağızıma karşı. "Çadırım danışmanın kulübesinin arkasında kurulu."

Hafifçe geri çekildim, yüzüne baktım. "Bunu sen mi planladın?"

"Hayır." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı, bu jest şaşırtıcı derecede şefkatliydi. "Ama bu gece arabayla dönmeyi planlamıyordum. Mandy yer teklif etti."

"Çok düşünceli biri," dedim kuru bir sesle. "Eminim hiçbir art niyeti yoktur."

Leif'in alçak sesle kıkırdaması bedenlerimizin birbirine değdiği yerde titreşerek içime işledi. "Arkadaşın pek de kurnaz sayılmaz."

"Kurnazlık hiçbir zaman Mandy'nin güçlü yanı olmadı. Bir keresinde kahve dükkanımızdaki baristaya ben orada dururken bekar olup olmadığını ve fen öğretmenlerinin seksi olduğunu düşünüp düşünmediğini sorarak beni ayarlamaya çalışmıştı."

"Öyle mi?"

"Onlar ne?"

"Ateşli." Elleri atletimin eteğinin altına kayd, nasırlı parmak uçları sırtımın alt kısmında izler bıraktı. "Fen öğretmenleri."

"Bu kendiliğinden yanmak üzere, o yüzden evet derim."

Bu bana küçük ama gerçek bir gülümseme daha kazandırdı ve göğsümde fiziksel çekimle hiçbir ilgisi olmayan ve her şey bu gülümsemelerin ne kadar nadir ve değerli görüldüğü ile ilgili bir şey çırpındı.

Birden ayağa kalktı, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım, içimden bir şaşkınlık ciyaklaması kaçtı.

"Gösterişçi," diye suçladım ama yüzümdeki sırıtışı engelleyemedim.

"Pratik," diye karşılık verdi. "Bu şekilde daha hızlı."

"Fikrimi değiştireceğimden mi endişeleniyorsun?"

Gözleri ateş ışığında benimkileri buldu, birden ciddileşti. "Yapacak mısın?" "Hiç şansın yok, Dağ Adamı." Onu tekrar öptüm, çünkü yapabilirdim, çünkü o buradaydı ve ellerimin altında sağlam ve gerçekti. "Lead the yol."

Çadırına bir dizi tökezleme adımı ve çalıntı öpücüklerle ulaştık, neredeyse bir destek hattına takılıp düştüğümüzde sessizce güldük. Çadır

basit ama geniş - koyu yeşil kanvas kumaştan yapılmış iki kişilik bir kubbe ve köpük bir pedin üzerine serilmiş bir uyku tulumu.

Kapağı açarken "Çok küstahça," diye takıldım.

"Çoğu gece dışarıda uyurum," dedi ve ayaklarım yere değene kadar bedeninden aşağı kaymama izin verdi. "Alışkanlık işte."

"Kendi kulübende bile mi?"

"O zaman bile. Bazen." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve çadırın kumaşından süzülen loş ışıktaki beni inceledi. "Bundan emin misin?"

"Leif," dedim ellerimi onunkilerin üzerine koyarak. "Bu sabah beni odun keserken sana bakarken yakaladığından beri eminim. Muhtemelen beni çamurun içinde boğulmuş bir fare gibi bulduğundan beri. Kesinlikle lastiğimi tamir ettiğinden ve kaybolduğum için kendimi aptal gibi hissettirmedeğinden beri."

"Sen aptal değilsin."

"Bunu vıcık vıcık sandaletlerime söyle." Parmak uçlarımda yükseldim ve ağzımı onunkine bastırdım. "Şimdi, konuşmaya devam edecek miyiz, yoksa...?"

Nefesimi kesen bir açlıkla beni öperek cevap verdi. Elleri önce kalçalarıma, sonra daha aşağıya kaydı, beni tekrar kaldırdı ve çadırın içine taşıdı. Beni yatırdığında uyku tulumu sırtımın altında yumuşacıktı, vücudu benimkinin üzerinde lezzetli bir ağırlıktı.

Loş ışıktaki bana bakarken yüz hatlarını seçebiliyordum, yüz ifadesi arzu ile şefkat ve neredeyse merak karışımı bir şeydi.

"Ne?" Fısıldadım, aniden kendimden utandım.

"Çok güzelsin," dedi basitçe, sanki apaçık bir gerçeği ifade ediyormuş gibi.

Cevap veremedim -her zaman yaptığım gibi iltifatı saptırmak için bir espri yapamadan- beni tekrar öpüyordu ve düşünmek hissetmeye göre ikincil hale geldi.

Elleri her yerdeydi, atletimin altından kayıyor, belimin kıvrımlarını, göğsümün alt tarafını izliyordu. Onun dokunuşuna doğru eğildim, kendi ellerim gömleğinin altındaki kas çıkıntılarını keşfediyordu.

"Çıkar," dedim kumaşı çekiştirerek. "Bunu çıkarman gerek."

O da mecburen topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak gömleğini başının üzerine çekti. Loş ışıktaki tüm belirgin kasları ve pürüzsüz teniyle onu görünce

ağzımın kurummasına neden oldu. İnce bir yara izi sol tarafı boyunca uzanıyordu, bronz tenine karşı soluktu ve kot pantolonunun bel bandının altında kayboluyordu.

"Sıra sende," dedi, sesi arzuyla sertleşmişti.

Kollarımı kavuşturup atletimin eteklerini tutarak doğruldum ama nazik bir eliyle beni durdurdu.

"Bana bırak."

Üstümü yavaşça kaldırırken yumuşak dokunuşu kalbimin teklemesine neden oldu. Bu, daha önceki partnerlerimle yaşadığım çılgınca soyunma değildi - soyunmak ve boşalmak için bir yarış. Bu kasıtlı, neredeyse taparcaydı, parmakları bir haritayı ezberler gibi tenimin yeni açığa çıkan her santimini izliyordu.

Atlet nihayet çadırın köşesinde bir yerde gömleğine katıldığında, bakışları basit pamuklu sütyenime kaydı, süslü ya da baştan çıkarmaya yönelik bir şey değildi - sadece kupları arasında küçük bir gümüş yıldız olan sade mavi.

"Bakıyorsun ," diye fısıldadım , onun sözlerini yankılayarak bu

Sabah.

"Elimde değil." Elleri yanlarımda gezindi, başparmakları Göğüslerimin alt kısımlarını. "Sen başka bir şeysin, Skye Dawson."

"Sen de, Leif Brannick." Kot pantolonunun düğmesine uzandım. "Ve hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Giderek çaresizleşen öpüşmeler arasında birbirimizi yavaşça soyduk. Sonunda ten tene olduğumuzda, onun vücudu benimkini kapladığında, daha önce hiç yaşamadığım bir doğruluk hissi duydum, tıpkı yapboz parçalarının yerine oturması gibi.

"Skye," diye nefes aldı boynuma doğru, eli aramıza girdi. "Bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece sen."

Sonra parmakları beni buldu ve diğer her yerime gösterdiği aynı dikkatle keşfetti. Kıvrımlarımı ayırdığında nefesim kesildi, beni zaten ıslak ve daha fazlası için istekli bulmuştu. Hassas tomurcuğumun etrafında acı verici bir hassasiyetle dolaştı, sonra kalın bir parmağını içime kaydırды.

"Böyle mi?" diye sordu, sesi arzudan pürüzlüydü.

"Evet," diye başardım, ikinci bir parmak ekleyip beni lezzetli bir şekilde gererken omuzlarını tuttum. "Tanrım, evet."

Parmakları ritmik bir şekilde hareket ediyor, ben onun altında kıvranana kadar içimde kıvrılıyor, kalçalarım her darbeyi takip ediyordu. Başparmağı içime bastırdı.

Klitorisim çıldırtıcı daireler çiziyor, düşünmek şöyle dursun, zar zor nefes alana kadar beni sınıra yaklaştırıyordu. Vücudum kendi üzerine çökmeye hazır bir yıldız gibi titreyormuş gibi hissediyordum.

Aleti beklediğimden de büyük, kalın ve sertti ve içimi dolduracağı düşüncesi iç duvarlarımın beklentiyle sıkılmasına neden oldu.

"Leif, lütfen," diye yalvardım, karnımdaki baskının azaldığını hissediyordum. "Seni istiyorum. Şimdi."

Açılmış kalçalarımın arasına yerleşti, sikinin küt başı kaygan girişime sürtünüyor, tüm vücudumun ona doğru eğilmesine neden olan sığ itişlerle beni kızdırıyordu. Ona daha derinden ihtiyacım vardı, tamamına. İçeri iterkenki gerginlik neredeyse çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi. Dibe vurduğunda nefesim kesildi, bu his ezici, enfes, ilkeldi.

"Siktir," diye inledi, gözleri dalgalanarak kapandı. "İnanılmaz hissediyorsun."

Buna karşılık olarak sadece inleyebildim, dolgunluktan bunalmıştım, vücudum onun büyüklüğüne uyum sağladıkça hafif yanma yerini saf zevke bıraktı.

"Tamam mı?" diye sordu, vücudunun her hattında belirgin olan gerginliğe rağmen kıpırdamadan duruyordu.

Cevap olarak bacaklarımı beline doladım, topuklarım sert kıkına gömüldü ve içime tamamen oturana kadar onu daha derine çektim. "Tamamdan da öte. Hareket et, Leif. Lütfen."

Tekrar sokmadan önce neredeyse tamamen geri çekildi ve bir astronomi kampı için yeterince uygun bir şekilde yıldızları görmemi sağlayan bir ritim ayarladı. Her derin, amansız vuruş beni sınıra yaklaştırdı, ritmi güçlü ve inatçıydı. Parmaklarım omuzlarını tırmıklıyor, karnımdaki ısı gittikçe daha sıkı sarılırken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Başparmağı klitorisimi tekrar bulduğunda paramparça oldum, orgazmım içimi parçaladığında çığlık attım kör edici, çiğ ve o kadar yoğun ki göz kapaklarımın arkasında yıldızlar gördüm. Derin bir iniltiyle onu takip etti, içimde nabızı atarken vücudu gerildi, kabzasına kadar gömüldü.

"Cassiopeia," diye fısıldadım omzuna doğru, kelimeleri tekrar oluşturabildiğimde, oradaki kası hafifçe ısırdım.

Durakladı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Takımyıldızı." Sırtındaki W şeklini izleyerek gülümsedim. "Beş yıldız. Tam burada, teninde."

Hafifçe güldü, sesi göğsünden benimkine doğru gürledi. "Şu anda sadece sen takımyıldızları düşünebilirsin."

"Mesleki tehlike." Kalçalarımı döndürerek ondan bir inilti çıkardım. "Durma."

"Planlamıyordum." Ağzımı yakalamak için başını eğdi ve hareketlerine yenilenmiş bir yoğunlukla devam etti.

Loş ışıktaki birlikte hareket ediyorduk, tek ses birbirine karışan nefeslerimiz ve ara sıra çadırın gıcirtısıydı. Eli tekrar aramıza girdi ve sistemime elektrik şokları gönderen sinir demetini buldu.

"Leif," diye nefes nefese kaldım, i ç i m d e k i gerilimin arttığını yakın." hissediyordum. "Ben

sen." "Bırak," diye ısrar etti, ritmi daha ısrarlı hale geliyordu. "Aldım ve

aldım, zevk dalgaları üzerime çökerken haykırdım. O dakikalar sonra, yüzü boynuma gömülmüş, ismim dudaklarında bir dua gibi.

Sonrasında uzunca bir süre birbirimize dolanmış halde yattık, ağırlığının yarısı benim üzerimde, yarısı uyku tulumunun üzerindeydi. Terden sıılsıklam olmuş sırtındaki boş desenlerin izini sürdürdüm, kaslarının kıvrımlarındaki galaksilerin haritasını çıkardım.

"Bu..." Başladım, sonra yeterli bir cevap bulamayarak d e v a m ettim. kelimeler.

"Evet," diye kabul etti ve omzuma bir öpücük kondurdu. "Öyleydi."

Sonunda y a n ı m a uzandı ve beni kendine doğru çekti. göğüs. Uyku tulumu ancak ikimize yetecek büyüklükteydi ama ben Yakın mesafeyi umursamıyorum. Kalp atışları kulağımın dibinde, rahatlatıcı bir ritimle düzenli olarak atıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, parmakları saçımın bir tutamıyla oynarken.

"Acil durum kampı danışmanlığı işimin böyle bitmesini beklemiyordum." Başımı eğip ona baktım. "Ama şikayet etmiyorum."

"Ben de değilim." Yüz ifadesi daha önce gördüğümünden daha yumuşaktı, yüzünün sert hatları daha sonra gevşemişti. Genelde çok temkinli olan gözleri, göğsümün sıkışmasına neden olan bir sıcaklık taşıyordu.

"Bunu sık sık yapar mısın? Başı dertte olan genç kızları kurtarır ve yıldızlı gecelerde onları baştan çıkarır mısın?"

Homurdandı. "Sen ilk genç kızsın. Ve beni baştan çıkardığına oldukça eminim."

"Ortak çaba." Hafifçe cevap verdim, her şeyin yeniliğine rağmen onunla ne kadar rahat hissettiğime hayret ettim. "Ama ciddiden. Neden ben? Sen pek de öyle bir tipe benzemiyorsun..." Belli belirsiz kendimi işaret ettim.

"Ne için?"

"Şey, ormanda kaybolan ve bir şeyi değiştiremeyen geveze öğretmenler lastik

."

Kaşları çatıldı. "Bunun benim için önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin için neyin önemli olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu biraz da benim nokta. Neredeyse birbirimize yabancıyız."

"Artık değil." Eli benimkini buldu, parmakları iç içe geçti. Birleşen ellerimizi dudaklarına götürdü ve kalbimi titreten bir şefkatle parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Ve bilgin olsun, ben bunu yapmam. Hiçbir zaman. O zamandan beri..."

Sustu ve altımda hafifçe gerildiğini hissettim. "Ne zamandan beri?" Nazikçe sordum.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçırıyordum: "Yangından beri."

Daha fazlası olduğunu hissederek bekledim, devam edip etmemesi için ona alan tanıdım. Başparmağım sessiz bir cesaretlendirmeyeyle elinin arkasını okşadı.

"Pine Ridge," dedi sonunda. "Mürettebatımızdan birini kaybettik. İyi bir adamdı. Bir diğeri neredeyse kurtulamıyordu, yaşıyor ama yaraları derin."

Kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. "Özür dilerim."

"Olma." Kolunu bana doladı, sanki varlığımdan rahatlamak istermiş gibi beni kendine çekti. "Sadece... ondan sonra, boşluğa ihtiyacım vardı. Sessizliğe. Kontrol."

"Ve ben temelde kaosun vücut bulmuş haliyim," dedim ,
anlayarak
Şafak söküyor.

"Güzel kaos." Alnıma bir öpücük kondurdu, dudakları oyalanıyor. "Beklenmedik. Ama istenmeyen bir şey değil."

Elimi kaldırıp yanağını okşadım ve sakalının yumuşaklığını avucumda hissettim. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Birbirimiz içindi." Gözleri gözlerimi tuttu, gözlerinde daha önce görmediğim bir kırılganlık vardı. "Uzun zamandır yalnızım Skye. Kendi seçimimle. Ama seninle..." Durakladı, kelimeleri arıyor gibiydi. "Seninleyken bir şeylerden vazgeçiyormuşum gibi hissetmiyorum. Eksik olduğunu bilmediğim bir şeyi buluyormuşum gibi geliyor."

Sessizce söylenen bu itiraf nefesimi kesti. Sonra onu öptüm, henüz söyleyemediğim her şeyi bu jeste döktüm - bu bağlantıyı bulma şaşkınlığımı, kırılganlığından korkumu, sonsuza dek sürmesini dilediğimi.

Bundan sonra sessizliğe gömüldük, tek ses nefes alış verişimiz ve gece böceklerinin uzak korosuydu. Vücudunun sıcaklığı ve günün yorgunluğuyla uyuşmuş bir halde sürüklendiğimi hissettim.

"Skye?" diye mırıldandı, sesi zaten yaklaşmakta olan bir sesle kalınlaşmıştı.

Uyu.

"Hmm?"

"Kaybolduğunuz için teşekkürler."

Göğsüne karşı gülümsedim. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Sonra ikimizi de uyku aldı, birbirimizin kollarına sarıldık.

Artık göremediğimiz ama orada olduğunu bildiğimiz yıldızlardan oluşan bir gölgelik.

Bir sıçrayışla uyandım, bilmediğim karanlıkta yönümü şaşırmıştım. Sırtımda sıcak bir ağırlık vardı; Leif'in kolu belime sarılmıştı. Sabit nefesi hâlâ uyuduğunu gösteriyordu, her nefes verişinde boynuma sıcak bir nefes üflüyordu.

Kendimi dikkatlice onun kucağından kurtardım, şafak öncesi serin hava çıplak tenime çarptığında titriyordum. Kıyafetlerimi el yordamıyla bulup mümkün olduğunca sessiz bir şekilde üzerime geçirdim. Cebimde bıraktığım dijital saat sabah 4:37'yi gösteriyordu. Çocuklar birkaç saat içinde kalkacak, kahvaltı ve daha fazla aktivite için sabırsızlanacaklardı.

Durumun gerçekliği fiziksel bir ağırlık gibi üzerime çöktü. Daha 48 saat önce tanıştığım bir adamla yatmıştım. Kendi tercihiyle ormanda yalnız yaşayan bir adamla. Kendi itirafına göre yıllarını insanlarla ilişki kurmaktan kaçınarak geçirmiş bir adam.

Ne düşünüyordum ki?

Düşünmüyordum, sorun da buydu. Hissediyordum. Ve bu harikaydı. Elektrikli. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Ama Şimdi, Őafaktan nceki sessiz karanlıkta, Őüpheler içeri sızdı. Bu ne anlama geliyordu? Ne bekliyordu? Ben ne istiyordum?

Havaya ihtiyaım vardı.

Mümkün olduğunca sessiz bir Şekilde çadırın kapağını açtım ve dışarı ıktım. Kamp sakin ve huzurluydu, tek ses çamların arasından gelen rüzgârın yumuşak hıŐırtısıydı. Yukarıda, gökyüzü yıllardır görmediğim kadar berrak bir yıldız gobleniydi, Samanyolu karanlığın üzerinde parlak bir Őerit oluŐturuyordu. Hava soğuk ve berraktı, am kokusu ve artık snmŐ olan kamp ateŐinin odun dumanını taşıyordu.

Soğuktan değil ama belirsizlikten kollarımı kendime doladım. Dün gece... bylyd. Bunun için başka bir kelime yoktu. Ama sihir gerçek değildi, değil mi? Sadece fizik ve kimyaydı. Tepkiler. Dürtüler.

Çadırın yakınındaki büyük bir kayanın üzerine yerleştim ve başımı arkaya eğerek gökyüzünün muazzamlığını seyre daldım. Yıldızlar her zaman düŐünmeme yardımcı olur, olayları bir perspektife o t u r t u r d u . Ama bu gece, bana sadece Leif ile aramızdaki büyük farkları hatırlattılar.

Burada, bu vahşi doğada, Őeimle ve acıyla kök salmıŐtı. Benim Missoula'da bir hayatım vardı -öğrenciler, arkadaŐlar, tavanına karanlıkta parlayan yıldızlar yapıŐtırılmıŐ bir daire. Kısa süreliğine, beklenmedik bir Şekilde çarpıŐan farklı dünyalarda yaŐıyorduk.

Gökyüzünde aniden bir kuyruklu yıldız belirdi, parlak ve kısacıktı, neredeyse anında kaybolan soluk gümüş bir iz bırakıyordu. Kendimi durduramadan bir dilek tuttum, babamla yıldızları seyrettiğimiz gecelerden kalan çocuksu bir dürtü.

KeŐke...

Ama ben ne dilemiŐtim? Muhteşem bir dağ adamıyla bir yaz kaçamağı mı? Daha kalıcı bir Şey mi? İkisi de aynı derecede imkansız görünüyordu.

Leif Brannick elinizde tutabileceğiniz türden bir adam değildi. O vahşi doğaya, yalnızlığına, benim gibi insanlardan uzakta özenle inşa ettiği hayatına aitti.

Değil mi?

Altıncı Bölüm

"Ben daha iyi biliyordum. Yine de onu öptüm."

Leif

Kuş sesleri ve boşluğa uyandım. Uyku tulumunda yanımdaki boşluk hâlâ sıcaktı ama boştu. Skye'ın kokusu hâlâ burnumdaydı ama o gitmişti.

Bir an hareketsiz yatıp dinledim. Kamp sessizdi, şafak doğudaki sırtın üzerinden zar zor söküyordu. Çocukların kalkması için çok erken. Çok

Normal insanların uyanık olması için erken bir saatti ama ben hiç normal saatlerde çalışmadım, yangından önce bile.

Çadırın fermuarı açılmış, soluk sabah ışığı bir parça içeri girmişti. Doğrudum, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kot pantolonuma uzandım. Kıyafetleri gitmişti ama küçük spor çantası çadırın köşesinde duruyordu.

Yani çok uzağa kaçmamıştı.

Sabahın serin havasına yalınayak ve gömleksiz çıktım. Çiğ çimenleri ıslatmış, ayaklarımı üşütüyordu. Dünya gri ve mavinin tonlarına boyanmış, güneş henüz çayıra yapışmış sabah sisini yakacak kadar yükselmemişti. İnce sis dalları hayalet parmaklar gibi çam gövdelerinin etrafını sarmıştı.

Onu ateş çemberinin yanında bir kütüğün üzerine oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, siyahtan çivit rengine dönen gökyüzüne bakarken buldum. Yarı aydınlıkta küçük ve savunmasız görünüyordu, gür saçları omuzlarına dökülmüştü, profili aydınlanan ufka kazınmıştı. Yaklaştığımda dönmedi ama beni duymuş olmalıydı.

"Hey," dedim mesafemi koruyarak.

"Hey." Bana bakmadı. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim." "Uyandırmadın."

Aramızdaki sessizlik sadece ormanda bir yerlerden gelen yas tutan bir güvercinin sesiyle bozuluyordu. Bir şey söyleyeceğini hissederek bekledim.

"Dün gece..." Sonunda bana baktı, sonra hızla uzaklaştı. "İnanılmazdı."

"Ama?" Sesinin içinde gezindiğini duyabiliyordum.

Hafifçe güldü ama içinde mizah yoktu. "O kadar belli mi?"

"Şafak vakti burada tek başına oturmuş, kafanda karmaşık denklemler çözüyormuş gibi görünüyorsun. Yani evet, biraz belli oluyor."

Bir sessizlik daha. Yanındaki kütüğün üzerine yerleştim, dokunmadan, ona alan açarak. Dün geceki ateşin kömürleşmiş kalıntıları, gri küle karşı siyah, soğuk bir şekilde halkada duruyordu.

"Ben bunu yapmam," dedi sonunda. "Tek gecelik şeyler. Yani, tabii ki yaptım, ama bu... bu genellikle benim tarzım değil."

Başımı salladım, henüz konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Ve bunu düşünmenin bile aptalca olduğunu biliyorum. Daha yeni tanıştık. Sen kendi tercihinle vahşi doğada yaşıyorsun. Benim Missoula'da bir hayatım var. Öğrencilerim. Arkadaşlarım. Ödenmesi gereken bir daire." Bir t u t a m saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, artık tanımaya başladığım gergin bir hareketti bu. "Ama dün gece sanki... Bilmiyorum. Aynı anda aynı yerde olan iki insandan daha fazlası gibiydi."

"Öyleydi," dedim, kelimeler amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Sonra bana baktı, gerçekten baktı, gözleri g ö z l e r i m i aradı. "Öyle miydi?"

"Evet."

"O zaman bu nedir, Leif? Burada ne işimiz var?"

Direkt soru beni hazırlıksız yakaladı, gerçi öyle olmamalıydı. Skye bazı şeylerin etrafında dans edecek biri değildi. Bu, onda en çekici bulduğum şeylerden biriydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bunu planlamamıştım."

"Ben de öyle." İçini çekti, gökyüzüne baktı. "Bir kaçamak olmak istemiyorum, Leif. Ormanında kaybolan çılgın şehirli kız hakkında kendine anlattığın bir hikâye. Ben de senin benim tatil kaçamağım olmanı istemiyorum."

"Dün gece öyle değildi." "O zaman neydi?"

Kelimeleri bulmakta zorlandım. Kelimeler bana hiçbir zaman onun için olduğu kadar kolay gelmemişti. "Gerçekti," dedim sonunda. "Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi."

"Ama?"

Akıllı kadın. Söylenmemiş çekincelerimi benim onunkileri duyabildiğim kadar net duyabiliyordu.

"Ama sana hiçbir şey için söz veremem," dedim. "Hayatım burada, dediğin gibi. Ateş Dağı. Boşluk, sessizlik. İhtiyacım olan şey bu."

"Biliyorum." Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Benimki de orada. Öğretmenlik, toplantılar, yapılacaklar listesi. Kapalı alanlardaki su tesisatını isteğe bağlı bir lüks olarak görmeyen insanların arasında yaşamak."

Gerginliğe rağmen, bu benden küçük bir gülümseme aldı. "Kulübede su tesisatı var."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." O da gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Biz farklı dünyaların insanlarıyız, Leif."

"Evet."

"Belki de sadece... Bilmiyorum. Yıldızların altında güzel bir gece geçirdik. Bir daha olmayacak kozmik bir hizalanma."

Bugünden sonra onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi göğsüme beklenmedik bir güçle, fiziksel bir darbe gibi çarptı. Ama ona ne teklif edebilirdim ki? Cep telefonu çekmeyen bir kulübede hafta sonları mı? Arkadaşlarıyla partilere katılmak yerine av izlerini takip ederek geçireceği tatiller mi? Medeniyete geri dönemezdim, henüz değil. Belki de hiçbir zaman. Ve ondan yeni tanıştığı bir adam için hayatından vazgeçmesini isteyemezdim.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve sessizliğim yeterli bir cevap oldu.

Sanki zaten bildiği bir şeyi teyit etmişim gibi başını salladı. "Çocuklar birazdan uyanır. Sabah seansı için hazırlanmalıyım."

"Evet."

Ayağa kalktı ve ormandaki macerasından kalma belli belirsiz kir lekeleri taşıyan yoga pantolonunu fırçaladı. "Teşekkür ederim. Her şey için. Kurtarma için. Lastik için. Dün gece için." Tereddüt etti, sonra eğildi ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ciddiyim."

Ben daha cevap vermeden kampa doğru yürümeye başladı, omuzları kararlılıkla dikleşmişti.

Soğuk ateş çemberinin yanında durup güneşin tepeye tırmanışını, dünyayı altın rengine boyayışını ve sisi kovalayışını izledim. Ağaçlardaki kuşlar birbirlerine sesleniyordu ve uzaklarda bir yerde, kamp uyanmaya başladığında bir kapı çarpıldı.

Toparlanmam gerektiğini biliyordum. Eve dönmeliydim. Kendim için kurduğum sakin hayata geri dönmeliydim. Yapılacak en mantıklı şey buydu.

Bunun yerine kendimi Mandy'nin kahvaltı büfesini hazırlamasına yardım ederken, sabahki astronomi toplantısı için kamp sandalyelerini düzenlerken ve Skye'ın günlük aktivitelere hazırlanırken kullanacağı ekipmanları taşıırken buldum. Birbirimizin etrafında dikkatli bir nezaketle dolaştık, asla tam olarak göz teması kurmadık, asla tam olarak dokunmadık. Aramızdaki mesafeye rağmen aramızdaki hava, şimşek çakmadan önceki an gibi elektrikliydi.

Neyse ki çocuklar gerginliği fark edemeyecek kadar heyecanlılardı. Skye'ın etrafını sarmışlar, binlerce soru soruyorlardı.

Bir gece önce gördükleri şey hakkında.

"Benim gördüğüm meteoru sen de gördün mü?" "Bu gerçekten Satürn'ün halkaları mıydı?"

"Bu gece yine büyük teleskoptan bakabilir miyiz?"

Her soruyu sabırla ve coşkuyla yanıtladı, astronomiye olan tutkusu her açıklamasında kendini belli ediyordu. Geride durup onun çalışmasını izledim ve bu çocuklarla nasıl doğal bir bağ kurduğuna bir kez daha şaşırdım. Nebulaları ve asteroit kuşaklarını anlatırken yüzü aydınlanıyor, elleri hareket ediyor, gözleri heyecandan parlıyordu.

Tyler yanıma sokuldu, elinde bir parça kızarmış ekmek vardı. "Bugün bize yaban hayatı öğretecek misin?"

"Hayır," dedim. "Aslında yakında gidiyorum."

"Oh." Hayal kırıklığı çok belirgindi. "Ama geri geleceksin, değil mi? Bu geceki kamp ateşi için?"

"Bu gece olmaz, evlat."

Bunu düşündü ve tostundan bir ısırık aldı. "Bayan Skye ile kavga ettiğiniz için mi?"

Neredeyse boğazıma bir şey kaçacaktı. "Ne?"

"İkiniz de garip davranıyorsunuz. Annemle babamın kavga etmesi ama benim önümde kavga etmiyormuş gibi davranmaları gibi. Bağırma-kavga değil. Sadece kimsenin artık gülümsemediği o sessiz şey." Omuz silkti. "Sorun değil. Yetişkinler karmaşıktır."

Bu derin gözlemlerle birlikte arkadaşlarına katılmak üzere uzaklaştı ve beni şaşkınlık içinde arkasından bakakaldı. Gerginliğimiz bu kadar açık mıydı? Yoksa çocuklar bizim onlara verdiğimiz değerden çok daha mı anlayışlıydı?

Kuşluk vakti Skye son dersini tamamlamıştı ve çocuklar yüzmek ve öğle yemeği için göle doğru sürülüyordu. Beni, yola çıkmadan önce son bir kontrol yaptığım cipimin yanında buldu. Güneş sabahki sisi dağıtmış, geride mükemmel bir yaz günü bırakmıştı - mavi gökyüzü, hafif esinti, havada asılı duran çam kokusu.

"Yani," dedi, ifadesi kasvetliydi. "Sanırım buraya kadarmış." "Sanırım öyle."

"En azından bir ara sana yemek ısmarlamama izin verir misin? Beni gelecekteki yürüyüşçüler için ibretlik bir hikaye olmaktan kurtardığın için bir teşekkür olarak?"

Bu teklif ortamı yumuşatmak içindi ama ikimiz de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Akşam yemeği randevu demekti. Randevu ise devam eden bir şey demekti. Devam eden bir şey ise ikimizin de üstesinden gelmeye hazır olmadığı zorluklar demekti.

"Skye-"

"Hayır, haklısın." Başını hızlıca sallayarak sözümü kesti. "Kötü fikir. Sorduğumu unut."

Ona bunun kötü bir fikir olmadığını söylemek istedim. Başka bir hayatta onu her akşam yemeğe götüreceğimi. Onu mutlu edecek şey buysa gurme aşçı olmayı bile öğrenebilirdim. Şimdi ondan uzaklaşma düşüncesi pek çok açıdan yanlış geliyordu. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Aklımdan geçen düşünceleri dile getirmek yerine, "Toplanmana yardım etmeliyim," dedim. "Missoula'ya dönmeden önce arabanızın lastiğinin değiştirilmesi gerekecek."

"Buradaki babalardan biri tamirci. Daha sonra değiştirmeyi teklif etti." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Ama teşekkürler."

"Doğru."

Orada öylece durduk, o çamura bulanmışken ve benim elimde balta varken bile olmadığımız kadar garip bir şekilde.

"Pekala," dedi sonunda. "Gidip öğle yemeği için yardım etmeliyim. Çocuklar yüzdükten sonra açlıktan ölüyor olacaklar."

"Elbette."

Gitmek için döndü, sonra durdu. "Seninle tanışmak güzeldi, Dağ Adamı."

"Siz de, Fen Bilgisi Öğretmeni."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü ama gözlerine ulaşmadı. Sanki söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi duraksadı, sonra başını hafifçe salladı ve uzaklaştı.

Kalçalarının salınımını, güneş ışığının koyu renk saçlarına vuruşunu, omuzlarının kararlı duruşunu ezberleyerek gidişini izledim. Arkasına bakmadı.

Jeep'e binip gitmem gerektiğini biliyordum. Bu ikimizin de ihtiyacı olan temiz bir molaydı. Muhteşem bir gece, pişmanlık yok, sorun yok.

Ama ayaklarım hareket etmeyi reddetti.

Mandy on dakika sonra beni hâlâ orada durmuş, Skye'in ana kulübenin köşesinde kaybolduğu noktaya bakarken buldu.

"Sen bir aptalsın," dedi söze girmeden. Bir kaşımı kaldırdım. "Pardon?"

"Beni duydun." Kollarını kavuşturdu ve bana değerlendirici bir bakış attı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"O kadar basit değil."

"Aslında öyle. Sen ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Gerisi sadece ayrıntı."

Başımı salladım. "Üç saat ayrı yaşamak gibi detaylar mı? Tamamen farklı yaşam tarzları gibi detaylar mı?"

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "Skye'ı üniversiteden beri tanırım. O kız teleskop tutabilecek yaşa geldiğinden beri ıssız bir yerde yıldızları izliyor. Sence biraz vahşi doğadan korkuyor mudur?"

"Bu korkuyla ilgili değil."

"Hayır, bu senin denemeyecek kadar inatçı olmanla ilgili." Mandy'nin ifadesi hafifçe yumuşadı. "Bak, senin olayın ne bilmiyorum. Neden seksi bir münzevi gibi ormanda tek başına yaşıyorsun?"

"Seksi münzevi?"

"Ama Skye özel biri. İnsanlarla kolay kolay iletişim kuramaz. Elbette çok konuşuyor ama bunun nedeni örtbas etmesi. Birinin içeri girmesine izin vermek? Bu nadir görülen bir şey." Kulübeyi işaret etti. "Ve anlayamadığım bir nedenden ötürü seni içeri aldı. Yani karmaşık olabileceği için bundan vazgeçiyorsan, evet, aptalsın."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp kampa doğru yürüdü ve beni çok yakından incelemek istemediğim düşüncelerle baş başa bıraktı.

Otomatik pilotta hareket ederek eşyalarımı cipe yüklemeyi bitirdim. Bu doğru karardı. Mantıklı bir karardı. Skye ona normal bir hayat verebilecek bir adamı hak ediyordu, iyi bir muhasebeci ya da yazılım mühendisi gibi. Benim gibi bir adamı değil.

Bunun işe yarayacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum. En başta onu öpmemem gerektiğini de biliyordum. Ama yine de onu öptüm ve ikimiz için de işleri berbat ettim. İşleri daha da berbat etmeden önce yapmam gereken en doğru şey ayrılmaktı.

Sürücü koltuğuna tırmandım ve motoru çalıştırdım. Tanıdık gümbürtü rahatlatıcı, topraklayıcıydı. Öğlene kadar kulübeme dönmüş olurdum.

Kamp alanından uzaklaşırken, kulübenin penceresinden Skye'a bir göz attım. Çocuklardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu, başını geriye atmış, neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bu görüntü göğsüme fiziksel bir ağrı gibi saplandı.

"Lanet olsun," diye küfrederek avucumu direksiyona vurdum. "Her şeyin canı cehenneme."

Yedinci Bölüm

"Belki de bir sebepten dolayı kayboldum.."

Skye

Vahşi doğa maceramdan iki hafta sonra, kendimi neredeyse iyi olduğuma ikna etmişim.

Dairem her zamanki düzenli kaos haline geri dönmüştü - duvarlara tutturulmuş yıldız çizelgeleri, sehpanın üzerine yayılmış yarım notlu kağıtlar ve

Kısmen tüketilmiş üç fincan çay çeşitli yüzeylerde unutulmuştu. Yaz dönemi dersleri bir hafta içinde başlayacaktı ve ben de kendimi genellikle kıyamet günü hazırlıklarının sığınaklarını doldurmak için harcadıkları türden bir manik enerjiyle ders planlamaya vermiştim.

"Asteroid, meteor ve göktaşı arasındaki fark," diye mırıldandım, dizüstü bilgisayarımda öfkeyle yazarken. "Profesör Hendricks e-postalarımaya geri dönerse niversite koleksiyonundaki gerçek göktaşı örneğini de ekleyin. Uzay taşlarının bu dünyanın dışında olduğuna dair bir espri ekleyin-çok mu klişe? Kesinlikle çok sevimsiz."

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde vızıldadı. Ekranda Mandy'nin yüzü belirdi, yüz ifadesi uzun zamandır unutulmuş bir partide kahkahanın ortasında yakalanmıştı. Kısa bir süre görmezden gelmeyi düşündüm, sonra i çektim ve telefonu açtım.

"Eğer beni başka bir acil öğretmenlik içinden bahsetmek için aradıysanız, cevabım hayır," dedim selamlayarak. "Yaz için lme yakın deneyim kotamı doldurdum, teşekkürler."

"Sana da merhaba, gnışığım." Mandy'nin sesi her zamanki gibi neşeliydi. "Ve hayır, bir iş için aramıyorum. Arıyorum çünkü günlerdir mesajlarımdan kaçıyorsun ve gerçekten hayatta mısın yoksa yerine çok üretken bir robot versiyonun mu geldi bilmek istiyorum."

Telefonumun bildirim çubuğuna baktım, gerçekten de Mandy'den sekiz okunmamış mesaj görünüyordu. Oops.

"zr dilerim. Çok meşguldüm. Yaz dönemi hazırlıkları falan."

"Uh-huh." Ses tonu bunu yutmadığını açıkça gösteriyordu. "Yani sonunda bir kereste canavarıyla çadır seksi yaptın ve şimdi de ormanda hayalet mi gezdiriyorsun?"

Neredeyse ayım boğazıma kaçıyordu. "Ben ormanda hayalet değilim. Böyle bir şey söz konusu bile değil."

"Beni hayalet olarak görüyorsun ve orman temsilcisine en yakın kişi benim, yani evet, ylesin."

"Meşguldm," diye tekrarladım.

"Yıldız Bebek, muhtemelen iki hafta içinde altı yeni PowerPoint sunumu hazırladın. Gelecek aya kadar başlamayacak dersler için. Bu meşguliyet değil. Bu kaçınmaktır."

Haksız değildi. Yeşil gözlü bir vahşi doğa rehberini düşünmemek için uyanık olduğum her anı işle dolduruyordum.

eller-

Hayır. Oraya gitmiyorum.

"Peki," diye kabul ettim. "Belki de bazı şeylerden kaçıyordum. Ama tam olarak ne yapmam gerekiyor? Onu aramalı mıyım? Telefonu yok ki. Posta güvercini mi göndereyim? Duman işaretleri mi?"

"Oraya kadar sürebilirsin."

"Ne yapmak için? Bir ilişkiyle ilgilenmediğini açıkça belirten bir adamla ilişki için yalvarmak mı? Hayır, teşekkürler. Hâlâ biraz haysiyetim var."

Mandy içini çekti, ses telefonda çatırdıyordu. "Ben öyle hatırlamıyorum. İlgilenmediğini söylemedi. Sadece karmaşık olacağını söyledi."

"Aynı fark."

"Yakınından bile geçmez. Bakın, tek söylediğim ikinizin arasında bir bağ olduğu. Gözleri olan herkes bunu görebilir. Ve seni tanıyorum Skye. Kolay kolay erkeklere aşık olmazsın."

Sandalyemde arkama yaslandım ve yıllar önce tavana yapıştırdığım karanlıkta parlayan yıldızlara baktım. "Belki de sorun budur. Çok sert, çok hızlı düştüm. Ve bu benim suçum, onun değil."

"Onun da en az senin kadar korkmuş olabileceğini hiç düşündün mü? Adam ormanda yalnız yaşıyor. Muhtemelen yıllardır kimseyle anlamlı bir ilişki kurmamıştır."

"Tekrar söylüyorum, düzeltmek benim sorunum değil."

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Belki ikiniz de korktunuz ve kolay yolu seçtiniz diyorum."

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Kampın geri kalan aktiviteleri nasıldı? Tyler ayı saldırıları hakkında konuşmayı bıraktı mı?"

Mandy, kampçılar ve onların maceraları hakkında hikâyeler anlatmaya başladı. Zihnim Leif'in sabah ışığındaki gözlerinin anısına, adımı söylediğinde sesinin sertleşmesine, ellerinin tenimdeki hissine geri dönerken uygun ilgi sesleri çıkararak yarı dinledim...

"-sonra uzaylı uzay gemisi indi ve hepimiz araştırıldık."

"Mmhmm," diye mırıldandım, sonra irkildim. "Bekle, ne?"

Mandy güldü. "Hâlâ benimle olup olmadığını kontrol ediyordum. Bak, gitmem gerek. Ama en azından söylediklerimi düşünene söz ver."

"Uzaylı sondası hakkında mı?"

"Ormanı hayaletleştirmemek hakkında. Ya da kendini."

Telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım, yarım kalmış ders planı gözlerimin önünde bulanıklaşıyordu. Mandy tamamen haksız değildi. Kendimi işe gömerek duygularımınla yüzleşmekten kaçınıyordum. Bu çok eski bir Dawson aile geleneği -duygusal sıkıntı içindeyken teleskopu yeniden ayarlamak.

Lafı açılmışken.

Saate baktım. Saat neredeyse akşamın sekiz buçuğuydu ve yaz gökyüzünün karararak en iyi yıldız izleme koşullarına dönüşmesi gerekiyordu. Evimin balkonu iyi bir manzara sunuyordu ama babamın çocukluğunun geçtiği evin garajındaki eski düzeneğiyle kıyaslanamazdı.

Evin kendisi ölümünden sonra satılmıştı ama müstakil garajı saklamış, miras parasıyla küçük bir gözlemevine dönüştürmüştüm. Bu, daha iyi bir daire ya da soğuk sabahlarda endişe verici sesler çıkarmayan bir araba için kullanabileceğim fonları bağlayan saçma bir savurganlıktı. Ama babamla geceler boyu gökyüzünün haritasını çıkardığımız ve hayatın büyük sorularını tartıştığımız bu yerden ayrılmaya dayanamıyordum.

Kararımı verdim, anahtarlarımı ve hafif bir ceket aldım. Garaj arabayla sadece on beş dakika uzaklıktaydı ve aniden o tanıdık mekânın rahatlığına ihtiyaç duydum.

Geldiğimde mahalle sessizdi, perdelerin arkasındaki televizyon ekranlarının mavi titreşimleri dışında çoğu ev karanlıktı. Garajın yan kapısını açtım ve içeri girdim, tanıdık metal kokusunu, makine yağını ve nadiren ama büyük bir özenle kullanılan bir alanın hafif küfünü içime çektim.

Tepedeki ışıklar yerine kapının yanındaki küçük lambayı yaktım, gece görüşünü engellemeyecek yumuşak bir parıltıyı tercih ettim. Babamın ana teleskopu -aylarca fazla mesai yapmasına neden olan ciddi bir Schmidt-Cassegrain- odanın ortasındaki yuvasında duruyordu, siyah yüzeyi loş ışıktaki parlıyordu.

"Hey, baba," dedim usulca, elimi teleskobun pürüzsüz namlusunda gezdirerek.

Babamın teleskobuyla konuşmak, onun ölümünden sonra geliştirdiğim bir alışkanlıktı. Belki aptalcaydı, ama bazen kafamın içinde onun bilimsel kesinlik ve baba şakalarının karakteristik karışımıyla verdiği yanıtları duyabiliyordum.

Garaj kapısına doğru ilerledim ve düğmeye basarak kapıyı açtım, böylece bu açıdan görülebilen gece gökyüzünün dikdörtgeni ortaya çıktı. Missoula'dan gelen ışık kirliliği yıldızları biraz karartmıştı ama yine de çoğu kentsel izleme noktasından çok daha iyiydi.

"Biriyle tanıştım," dedim teleskobu ayarlarken boş garaja. "Benim için tamamen yanlış biri. Bir münzevi gibi ormanda yaşıyor. Aslında, o bir münzevi. Telefonu yok. Muhtemelen sabununu kendi yapıyordur."

Durakladım, tepemde parıldayan yıldızlara baktım.

"Ama orada bir şey vardı baba. Gerçek bir şey. Ve ben ondan kaçtım."

Kendimi merceğin arkasına yerleştirdim ve gökyüzünü taramaya başladım, tanıdık göksel işaretleri arıyordum.

"Acaba yukarıda bir yerde misin?" diye fısıldadım. "Şu yıldızlardan biri, bana bakıyor. Beni şimdi görebilseydin ne derdin? Muhtemelen bizi beklenmedik bir yere götürse bile kanıtları takip etmekle ilgili bir şeyler."

Güçlü teleskopla halkaları açıkça görülebilen Satürn'ü buldum. Bu kadar tanıdık ama her zaman hayranlık uyandıran görüntüsü göğsümde bir şeylerin yerine oturmasına neden oldu.

"Belki de bir sebepten dolayı kayboldum," diye mırıldandım, bu düşünce ben konuşurken şekilleniyordu. "Belki de patlak lastik, yanlış dönüş ve tüm bunlar evrenin bizi aynı anda aynı yerde buluşturmasının bir yoluydu."

Bilimsel olarak bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Evren, buluşmalar yaratmak için patlak lastikler düzenlemiyordu. Ancak bazen bilimsel açıklamalar doğru olsa da, insan deneyiminin tam resmini yakalayamıyordu.

Bir saat daha kaldım, yıldızları ve gezegenleri haritalandırdım, tanıdık rutinin huzursuz zihnimi yatıştırmasına izin verdim. Toparlanıp eve döndüğümde saat neredeyse gece yarısıydı ve üzerime huzurlu bir yorgunluk çökmüştü.

Döndüğümde dairem karanlık ve sessizdi. Ayakkabılarımı kapıda tekmeledim ve anahtarlarımı giriş masasının üzerindeki kaseye bıraktım, bir bardak su almak için mutfığa doğru ilerlerken ışıkları açma zahmetine girmedim.

Aniden çalan kapı zili sessizliği bozdu ve beni öyle şiddetli bir şekilde sıçrattı ki gömleğimin önünden aşağı su aktı.

"Tanrım!" Kalbim küt küt atarak bağırdım. Gece yarısı kapımı kim çalacaktı ki?

Acil bir durumu olan bir komşu mu? Bir boru sızıntısı hakkında bina yöneticisi? Kaybolmuş bir pizza teslimatçısı mı?

Dikkatle kapıya yaklaştım, gözetleme deliğinden baktım. Ve kendimi Leif Brannick'e bakarken buldum.

Bir an için halüsinasyon gördüğümü sandım. Belki de teleskopun başında uyuyakalmıştım ve tüm bunları rüyamda görüyordum. Ama kapıyı açtığımda hâlâ oradaydı; katı ve gerçekti ve geniş omuzlarını hafifçe geren düğmeli gömleğinin içinde belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. Elinde kampta bıraktığım spor çantam vardı.

"Leif," diye başardım, sesim bir fısıltıdan biraz daha fazla çıkıyordu. "Nesin sen-nasıl yaptın-"

"Bunu unutmuşsun," dedi ve spor çantasını uzattı.

Gözlerimi kırptırdım, beynimi yeniden harekete geçirmeye çalıştım. "Spor çantamı geri vermek için üç saat araba mı kullandın?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Evet."

"Bu yüzden gelmedin." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, o soluk yeşil derinlikler soğukkanlı ifadesinden daha fazlasını ortaya koyuyordu. "Hayır. Değil."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Neden o zaman?"

Tereddüt etti, sonra bir adım öne çıktı, şehirde bile ona sinmiş olan çam ve sedir kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı.

"Çünkü seni düşünmeden duramıyorum."

Sekizinci Bölüm

"Sonsuza dek istemiyorum. Ama belki bir şans."

Leif

Kelimeler aramızda bir kalp atışı kadar asılı kaldı - "Seni düşünmeden duramıyorum"- ve sonra kollarımdaydı, dudakları benimkilerin üzerindeydi, acil ve talepkâr. Ellerim belini bulup onu kendime çekerken, unuttuğum spor çantasını yere bıraktım.

"O zaman yapma," diye fısıldadı ağzıma karşı ve içimde bir şey koptu, yıllarca kendimi tuttuktan sonra bir barajın yıkılması gibi.

Onu kaldırdım, bacakları belime sıkıca sarıldı, onu daireye taşıırken kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım. Burası tam anlamıyla Skye'ın eviydi - her yüzeyde istiflenmiş kitaplar, duvarlarda astronomi posterleri, yemek masasının üzerinde yarı monte edilmiş bir teleskop. Aydınlık. Kaotik. Canlı.

"Yatak odası mı?" Öpücükler arasında başardım.

Kısa bir koridoru işaret etti, ben de onu oraya taşıdım, ikimiz de ayrı ayrı yürüyecek kadar uzun süre teması kesmek istemiyorduk. Yatak odası sadece yıldız şeklindeki peri ışıklarının parıltısıyla aydınlanıyor, buruşuk çarşafların ve daha fazla kitabın üzerine yumuşak mavi bir parıltı yayıyordu.

Onu yatağın kenarına yatırdım ve sonunda geri çekilip ona baktım. Saçları vahşi, gözleri parlak, dudakları öpüşmelerimizden dolayı çoktan şişmişti. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Buraya kadar geldin," dedi parmakları gömleğimin düğmelerini iliklerken. "Sadece beni düşündüğünü söylemek için mi?"

"Önemli görünüyordu." Sesim arzudan sert çıkıyordu.

Gülümsedi, dudaklarının yavaşça kıvrılması kalbimin teklemesine neden oldu. "Çok önemli. Yine de bir mesaj atabilirdin."

"Telefonum yok."

"Tamam." Son düğme de açıldı ve gömleği omuzlarımdan itti. "Bunu düzeltmemiz gerekecek."

Bu ima karşısında irkilmem gerekirdi - onun bana ulaşması gereken, aramızdaki mesafeyi aşarak iletişim kurmamız gereken bir gelecek olacaktı. Bunun yerine, doğru hissettirdi. Kaçınılmaz.

Elleri göğsümün kıvrımlarında geziniyor, daha önce keşfettiği bölgeleri yeniden öğreniyordu. "Ben de seni düşünüyordum," diye itiraf etti. "Her gün."

"Güzel." Ellerini yakalayıp dudaklarıma götürdüm. "Çıldırarak üzereydim."

"Ormanda tek başına yaşamaktan daha mı çılgınca?"

Güldüm, ses beni şaşırttı. "Evet."

Onu yatağa geri indirdim, onu takip ettim, vücutlarımız bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi hizalandı. Bir aciliyet vardı

Aramızda o gece çadırda olmayan bir açlık vardı; iki haftalık ayrılıktan, bunu bir daha asla yaşayamayacağımızı düşünmekten doğan bir açlık.

Elleri her yerdeydi, kıyafetlerimi çekiştiriyordu, dokunuşu hem tanıdık hem de yeniydi. Ben de ona karşılık verdim, tişörtünü başından çekiştirerek on dört uzun gece boyunca hayalini kurduğum tenini ortaya çıkardım.

Dudaklarımla boynunda bir yol çizerken, "Seni özledim," diye nefes aldı. "Bu çok saçma çünkü seni çok az tanıyorum."

"Beni tanıyorsun," diye karşılık verdim, elim taytının bel bandının altına kaydı. "Çoğu kişiden daha iyi."

Yumuşak bir inilti çıkararak dokunuşuma doğru eğildi. "Bu teoriyi test etmemiz gerekecek."

Sonrası o ilk geceye hiç benzemiyordu. Geçici keşifler, dikkatli keşifler geride kalmıştı. Bu ham, umutsuz, ikimiz de kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyorduk. Ben içine girdikçe tırnakları sırtımı çiziyor, ismim dudaklarında bir ayet haline geliyordu. Çıkardığı her sesi, aramızda zevk oluşurken yüzünde beliren her ifadeyi ezberlemiştim.

Altımda parçalandığında, sırtı kamburlaştığında, gözleri terk edilmiş bir şekilde kapandığında, onu kenardan takip ettim, üzerime çarpan his dalgalarına mutlulukla düştüm.

Sonra, çarşaflarına dolanmış bir şekilde uzandık, başı göğsümdeydi, parmaklarım çıplak omzunda boş desenler çiziyordu. Huzurlu sessizlik etrafımızı bir battaniye gibi sarmıştı.

"Bu..." diye başladı.

"Evet," diye onayladım.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup yüzümü inceledi. "Biliyor musun, az konuşan bir adama göre şaşırtıcı derecede etkileyici konuşuyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani yüzünü okuyabiliyorum. Mesela şu anda, gecenin bir yarısı buraya kadar gelmenin çılgınca bir fikir olduğunu düşünüyorsun ama buna değdiğini de düşünüyorsun."

Elbette ne kadar haklıydı. Sırıttım. "Düşündüğüm başka bir şey var mı?"

"Bundan sonra ne olacağını merak ediyorsunuz. Ben de öyle." Başını göğsüme yasladı, sesi yumuşadı. "Cevaplarım yok."

"Bu gece tüm cevaplara ihtiyacımız yok bebeğim."

Tenime karşı başını salladı. "Kalacak mısın? En azından sabaha kadar?"

Buna karşılık olarak onu daha yakına çektim ve battaniyeleri etrafımızda ayarladım. Duygusal ve fiziksel olarak yeniden bir araya gelmenin verdiği yorgunlukla uyku ikimizi de çabucak ele geçirdi.

Tanıdık olmayan perdelerin arasından süzülen güneş ışığı ve kahve kokusuyla uyandım. Yatağın yumuşaklığı ve renkli duvarlar benim seyrek kulübemden çok farklı olduğu için bir an kafam karıştı. Sonra dün geceki olaylar aklıma geldi ve gülümsedim.

Kalkıp kot pantolonumu giydim ve kahve kokusunu takip ederek koridordan küçük bir mutfağa girdim. Skye tezgahın başında duruyordu, üzerinde NASA logolu büyük boy bir tişört vardı ve başka hiçbir şey giymemişti, uzun bacakları çıplaktı ve buzdolabı ile ocak arasında gidip geliyordu.

"Günaydın Güneş," dedim, sesim hâlâ uykudan pürüzlüydü.

Elinde bir spatula ile döndü ve yüzünü aydınlatan gülümseme göğsümde hazır olmadığım bir şey yaptı. "Selam Dağ Adamı. Umarım krep seviyorsundur. Duman alarmini çalıştırmadan pişirebildiğim hemen hemen tek şey bu."

"Krep güzeldir." Ona doğru ilerledim, dayanamayıp kollarımı arkadan doladım ve boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Kahve de güzel kokuyor."

"Mmm." Bana yaslandı. "Masada senin için bir kupa var. Nasıl aldığından emin olamadım, o yüzden siyah bıraktım."

"Siyah mükemmeldir."

Birbirimizin etrafında yeni keşfedilmiş bir yakınlık dansı içinde hareket ettik - birbirlerinin bedenlerini tanıyan ama hala birbirlerinin günlük ritimlerini öğrenmekte olan iki insanın farkındalığı. Ben kahvemi hazırlarken o da krepleri çeviriyor, ikimiz de diğerinin bakmadığını düşündüğümüz anlarda bakışlarımızı kaçıırıyorduk.

Küçük mutfak masasında karşılıklı otururken, sabahın parlak ışıkları onun dağınık saçlarına vururken, bunun ne kadar doğru bir his olduğunu fark ettim. Ne kadar kolay. Tüm bunların evcimenliği b e n i korkutmalıydı, yıllardır korkutuyordu. Bunun yerine, kendimi buna daha sık uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum.

"Ee," dedi krep yığınının üzerine biraz daha şurup dökerek. "Bunca yolu geldin. Şimdi planın ne? Doğruca vahşi doğaya mı döneceksin?"

Kahvemi bıraktım. "Aslında bazı değişiklikler yapmayı düşünüyordum."

Kaşları kalktı ama yorum yapmadı.

Devam et.

"Tekrar rehberlik yapmayı düşünüyorum. Yarı zamanlı. Belki de "Bıçaklar için kasabada bir vitrin." Fikirler son iki haftadır oluşuyordu ama yüksek sesle söylemek onları bir anda gerçeğe dönüştürdü. "Missoula'ya gelebilirim. Bazen."

"Bazen," diye tekrarladı, dudaklarında küçük bir gülümseme oynayıyordu.

"Şehre taşınacağımı söylemiyorum," diye açıklık getirdim. "Kulübe hâlâ evim. Ama belki... belki de her zaman orada olmam gerekmiyordur."

Başını salladı, tam olarak ne söylemediğimi anlamıştı. "Peki bu fikir değişikliğine ne sebep oldu?"

"Sen." Basit gerçek. "Her şeyi farklı görmemi sağlıyorsun. Gece gökyüzünü. Dünyayı. Kendimi." Duraksadım, doğru kelimeleri arıyordum. "Hayatta kalmaya çalışıyorum ama bu yaşamakla aynı şey değil. Belki de bunu tekrar yapmaya başlamanın zamanı gelmiştir. Hissetmek. Önemsemenin."

Masanın karşısında eli benimkini buldu, parmaklarımız iç içe geçti. "Bir anda çok şey değişti."

"Öyle."

"Emin misin?"

Soruyu düşündüm, gerçekten düşündüm. Kısmen de olsa dünyaya yeniden katılmaya hazır mıyım? Kendimi insan ilişkilerinin karmaşıklığına ve dağınıklığına tekrar açmaya?

Skye'a bakınca -parlak gözleri, nazik gülümsemesi, özenle düzenlenmiş varlığıma girip her şeyi altüst edişi- cevabı biliyordum.

"Evet," dedim. "Eminim."

Elimi sıktı. "Bunun nereye v a r a c a ğ ı n d a n emin değilim, Leif. Aramızda yani. Hızlı ve yoğun ve-" "Ve?"

"Ve seninle işim henüz bitmedi," diye bitirdi. "Aramızdaki her neyse, nereye varacağını görmek istiyorum."

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Ben de öyle."

"Peki şimdi ne olacak? Hafta sonu ziyaretleri mi? Sen bana ormanda nasıl ölmeyeceğini mi öğreteceksin? Ben sana ders planlarını ve pizza dağıtımının mucizelerini mi öğreteceğim?"

Güldüm, ses şimdi daha kolay geliyordu. "Yukarıdakilerin hepsi. İlerledikçe çözeriz."

"Çok bilimsel bir yaklaşım," diye alay etti. "Onaylayacağını düşünmüştüm."

Sandalyesinden kalktı, masanın etrafından dolaşarak kucağıma yerleşti, kollarını boynuma doladı. "Onaylıyorum. Hem de çok."

Öpücüğü akçaağaç şurubu gibi tatlıydı ve kendimi belki de bunun -bu sıcaklığın, bu ihtiyacın ve bu kadının- bunca yıldır kaçındığım şey olduğunu düşünürken buldum. İstemediğim için değil, çok fazla istediğim için.

"Sonsuza dek talep etmiyorum," dedim dudaklarına karşı. "Ama belki buna bir şans verebiliriz."

Hafifçe geri çekildi ve o parlak, zeki gözleriyle yüzümü inceledi. "Bu hoşuma giderdi."

Orada oturmuş, gelecek hafta sonu için planlar yaparken -kulübeye kadar arabayla giderken, ben ona uygun yolları gösterirken- yıllardır ilk kez geleceği dört gözle beklediğimi fark ettim. Sadece katlanmakla kalmıyor, onu bekliyordum.

Detaylar kendiliğinden ortaya çıkacaktı. Şimdilik, gece gökyüzüne baktığında beni düşüneceğini bilmek yeterliydi. Ve ben dağımdan yukarı baktığımda, onun orada olduğunu bilecektim.

Skye parmaklarını çenemde gezdirdi, o doyamadığım gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Biliyor musun, Dağ Adamı?"

"O da ne?"

"Gelecek ne getirirse getirsin, bunun çok parlak bir başlangıç olduğunu söyleyebilirim."

Güldüm ve yanağını okşadım. "Bu konuda haklısın, Sunshine."

Sonra başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, Annee Jones'un birbiriyle bağlantılı serisindeki şu kitaplara da bayılacaksınız
BİR DAĞ ADAMINI SEVMEK:

Dağ Adamının Sevgilisi

<https://books2read.com/My-Mountain-Man-Valentine>

Dağ Adamıyla Evlenmek

<https://books2read.com/Marrying-the-Mountain-Man>

Benim Kötü Çocuk Sevgilim

<https://books2read.com/MyBadBoy-Valentine>

Dağ Adamı için Sıcak

<https://books2read.com/Hot-for-the-Mountain-Man>

Dağ Adamı Tarafından Kurtarıldı

<https://books2read.com/Rescued-by-the-Mountain-Man>

Oduncu tarafından yakalandı

<https://books2read.com/Caught-by-the-Lumberjack>

Dağ Adamının Evcilleşmemiş Gelini

<https://books2read.com/Mountain-Mans-Untamed-Bride>

Annee Jones Hakkında

Annee Jones, romantizm, gizem ve fantezinin birçok alt türünde yazan Uluslararası Çok Satan bir Yazardır. Aydınlıktan karanlığa, tatlıdan baharatlıya ve aradaki her şeye, Annee'nin hayal gücünün sizi götüreceği tüm yerlere kaçış!

Profesyonel olarak engelli danışmanı olarak çalışan Annee, müşterilerinin karmaşık tıbbi ve yasal sistemlerde yol almalarına yardımcı olurken, Ruh'taki bütünlüklerini yeniden keşfetmelerini sağlıyor.

Annee'nin haber bültenine abone olarak yeni çıkan kitaplardan, ön gösterimlerden ve özel çekilişlerden haberdar olun:

<https://www.anneejones.com/newsletter>

Annee ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye buradan ulaşabilirsiniz: <https://linktr.ee/anneejones>

Web sitesi:

<https://www.anneejones.com/>

Amazon:

<https://www.amazon.com/author/annee-jones>

Goodreads:

<https://www.goodreads.com/authoranneejones>

Bookbub:

<https://www.bookbub.com/authors/annee-jones>

Facebook:

<https://www.facebook.com/AuthorAnneeJones>

İçindekiler

[İçindekiler](#)
[Karakterler Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci](#)
[AltıncıYedinci](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Annee Jones](#)
[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

